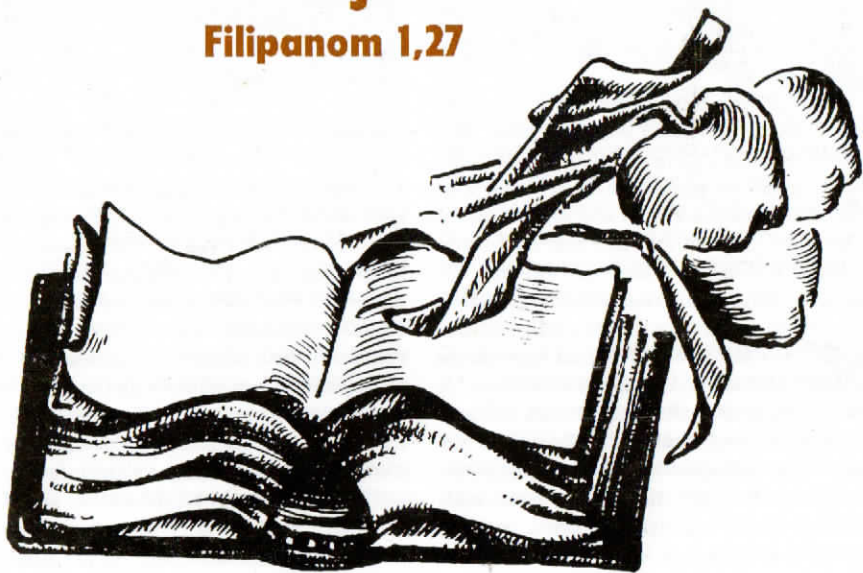

žive!
SLOVO

2000 4
ROČNÍK XXXII

**Len žite tak,
ako to zodpovedá
Kristovmu evanjeliu.**

Filipanom 1,27

Blíží se závěr roku. Tak tohle není nic nového, to už jsme prožili v životě mnohokrát. Někteří z nás mohou tento přechod počítat na desítky. Tentokrát jde o závěr roku 2000 - tedy posledního roku tisíciletí podle „křesťanského“ letopočtu. To už tak často nebhývá a zdaleka ne všichni lidé se dožijí takové události. Loni v tuto dobu měli lidé plnou hlavu starostí. Někteří počítačová experti a spousta obyčejných lidí se báli termínu Y2K. Vzpomínáte ještě, kolik se toho kolem toho namluvalo, napovídalo a napsalo? Vzpomínáte si, jak se lidé připravovali na tento přechod? Někteří se dokonce báli zhroutení civilizace a nakupovali si primitivní nářadí, jako sekery a pily, aby mohli přežít někde na venkově. Dnes se už o přechod do nového usírcení sotva kdo zajímá. Proběhlo to tak hladce, tak proč se znepokojovali? Banky fungovaly dál, obchody také, žádná data se neztratila, žádný krizový scénář se nekonal. Bázlivé dušičky si oddechly, zloději začali opět krást, podvodníci podvádět, vrahové zabíjet. Život se dostal do vědních kolejí.

Kulaté číslo 2000 neznamená samo o sobě nic. Nemáme sebemenší podklad k tomu, abychom spekulovali o tom, že se v něm stane něco zásadního, průlomového. Je to rok jako každý jiný. Ale přece bych se o něm rád několika řádky zmínil. Je to pro mne svědeckvím o nepochopitelné Boží lásce a trpělivosti s námi lidmi. Když se podíváme kolem sebe, mnohdy si klademe otázku, jak to Pán Bůh může dopustit - co lidé dělají. Tak nám tuto otázku mnohdy kladou i naši nevěřící spoluobčané. Je pro to jen jeden důvod, který nám popisuje apoštol Petr, který prorocky viděl to, co by tentokrát nikoho nenapadlo (a to je pro mne potvrzení toho, co tenýž Petr napsal o pisatelích Písma, inspirovaných Duchem svatým): „Vězte především to, že v posledních dnech přijdou posměvači chodící podle svých vlastních žádostí a budou říkat: »Kde je ten slib o jeho příchodu? Co zesnuli otcové, všechno

zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření!«. Tato jedna věc ať vám však není skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den. Pán neotál s naplněním svého slibu, jak si někteří myslí, ale je k nám trpělivý, neboť nechce, aby někteří zahynuli, ale aby všichni došli k pokání“ (2Pt 3,3-9). Pán Bůh trpělivě čeká, zda ještě někdo přece jen nepozná svůj stav a nezatoouží po něm a po záchraně své duše. Jsme Pánu Bohu vděční za to, že nám ještě nechal tento čas k dispozici? Jak jej využíváme? Je to pro nás podnět k tomu, abychom využili přidáný čas pro Pána Boha, k oslavě jeho jména a k prospěchu našich bližních?

Zpráva apoštola Petra však má ještě pokračování, které je dobré si přečíst také. Zní stručně takto: „Pánův den však přijde jako zloděj v noci.“ Petr pak popisuje závěrečnou fázi naší modré planety i celého vesmíru. Samozřejmě, mezi tím musí ještě proběhnout to, co se z prorockví nenaplnilo. To podstatné však je, že máme počítat s tím, že přece jen se jednou všemu přiblíží konec, i když nevíme přesně, kdy to bude. Události ve světě a zejména v Izraeli s očividným naplňováním zbývajících prorockví o Božím jednání s Izraelci nám na to zřetelně poukazují. Tím spíše máme být připraveni na příchod svého Pána. Někdo řekl velmi pěknou zásadu, která se mi velice líbí: „Pracujeme tak, jako bychom tu měli být ještě velmi dlouho a žijeme tak, jako bychom měli zítra odejít.“ Petr pokračuje: Proto, milovaní, očekávejte tyto věci a snažte se, abyste jím byli shledáni v pokoji jako neposkvnění a bezúhonní. Trpělivost našeho Pána pak mějte za spásu. Rozvrstěte se pak v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, jemuž buď sláva nyní i na věčné časy“ (2Pt 3,14-18). A s těmito slovy bych vás rád vyprovodil s přáním Boží milosti a ochrany do nového roku - bude-li Pán chtít!

Váš bratr Tomáš Pála s redakční radou

100 ROKOV BRATSKÉHO HNUTIA NA SLOVENSKU

V októbri roku 2000 uplynulo 100 rokov od príchodu bratských misionárov z Anglicka, manželov Butcherovcov, do Bratislavy. S nimi prišlo na Slovensko bratské hnutie - tridsťte storočia po svojom vzniku. Z Božej milosti aj u nás dosiaľ trvá, žije a pôsobí v našom národe a v našej spoločnosti. 100 rokov jeho života môže byť podnetom na zamyslenie sa nad jeho vývojom a súčasným stavom i výhľadom do budúcnosti. Tu môžeme podať iba veľmi stručný rámcový náčrt niektorých skutočností, ktoré ho za uplynulých 100 rokov charakterizovali. Vyjadríme ich v odpovediach na 3 základné otázky.

1. Čo prežilo bratské hnutie na Slovensku za uplynulé obdobie?

Najprv skromný, navonok neviditeľný vznik a rast svojich zárodokov (1900-05). Po ňom vznik prvých malých skupín veriacich, zhromaždení a zborov (1906-14). Obdobie zastavenia rastu a boja o prežitie cez prvú svetovú vojnu (1914-18). Po ňom 'zlatý vek' za prvej Československej republiky, v ktorom vznikla, rástla a upevňovala sa väčšina bratských zborov (1918-38). Potom za Slovenského štátu cez druhú svetovú vojnu prvý zákaz činnosti bratských zborov, ktorý mal za následok zastavenie rastu a obmedzenie života väčšiny zborov i úbytok ich príslušníkov (1938-45). Za ním nasledovalo krátke obdobie slobody 'kresťanských zborov bratských', v ktorom sa obnovila a rozvinula ich legálna činnosť (1949-51). Potom druhý zákaz činnosti zborov - to už komunistickou vládou, ktorý spôsobil nelegálne zhromažďovania veriacich v rodinách, ich

sledovanie štátnou bezpečnosťou, zatknutie, odsúdenie a väznenie 10 vedúcich bratov a Božie predívne vyslobodenie z väzení (1951-55). Záťým povolenie zhromažďovania kresťanských zborov s obmedzením ich vonkajšej činnosti, ale s veľkou mierou vnútornej slobody, ktoré prinieslo nový začiatok verejnej činnosti zborov, ich upevňovanie a utužovanie vzájomných vzťahov medzi nimi (1956-89). Napokon obdobie úplnej náboženskej slobody s novými širokými možnosťami vonkajšieho pôsobenia v spoločnosti (od 1989).

2. Aký bol stav v bratských zboroch za prvých 40 rokov?

Na začiatku tvorili väčšinu veriacich prostí ľudia so základným vzdelaním, zväčša roľníci a robotníci. Väčšina zborov a malých zhromaždení bola na dedinách. Zhromaždenia sa konali napospol v rodinných domoch veriacich, vo veľkých mestách výnimočne v prenajatých miestnostiach. Veriaci sa veľmi radi navštevovali a navzájom sa dobre poznali. Službu Slovom v zboroch konali zväčša obdarovaní prostí bratia. Vedomie spolupatričnosti bolo medzi veriacimi aj zbormi veľmi silné. Styky s inými veriacimi boli veľmi slabé.

3. Ako sa zmenil uvedený stav za ďalších 60 rokov a aký je v súčasnosti?

Do zborov pribudli najmä ľudia zo stredných vrstiev a vzdelanostná úroveň veriacich, najmä mladých, sa veľmi zvýšila. Mnoho zhromaždení na dedinách zaniklo a väčšina zborov je v mestách. Zhromaždenia v mestách sa (až na málo výnimiek) konajú vo verejných priestoroch,

zväčša vo vlastných zborových domoch, prípadne v prenajatých miestnostiach. Veriaci sa navzájom menej navštevujú a poznajú. Službu Slovom v zboroch konajú zväčša bratia s vyšším občianskym vzdelaním. Vedomie spolupatričnosti veriacich i zborov celkove zoslablo najmä u mladšieho pokolenia. Styky s veriacimi z iných spoločenstiev boli zvlášť v období totality silnejšie, v poslednom období úplnej slobody však zoslabli.

V súčasnej dobe je na Slovensku **23 kresťanských zborov a 16 ich miestnych zhromaždení**, odkázaných na pomoc zborov.

Novým prvkom v živote zborov je **účast** ich príslušníkov, bratov a sestier, **v medzicirkevných organizáciách**, napr. vo vysielaní Trans World Rádia Slovakia, Vysokoškolskom biblickom hnutí, Gedeonskom hnutí, emmauskej práci s biblickými korešpondenčnými kurzami, v Bratislavskej tlačovej misii, Slovenskom väzenskom spoločenstve a tiež **sociálna práca** so starými ľuďmi (domov dôchodcov ÉLIM vo Zvolene) i s opustenými deťmi (z osobitnej internátnej školy v Polnom Kesove pri Nitre).

Spolupráca s Kresťanskými sbormi v českých krajinách ďalej pokračuje, i keď vplyvom rozdelenia spoločného štátu a hranice medzi samostatnými štátmi jej intenzita i rozsah zoslabli. Veľmi sa však rozvinula spoločná edičná a vydavateľská činnosť obojích zborov v ich vydavateľstve A-Alef v Ostrave, kde popri časopise Živé slovo a ročenke Cestou života sú vydávané mnohé české i slovenské knihy.

Kresťanské zbory na Slovensku sú otvorené pre aliančnú spoluprácu s inými

mi blízkymi spoločenstvami kresťanov. Chcú i naďalej zotrvať vo vernosti voči Pánovi Ježišovi Kristovi - jedinej Hlave Cirkvi a v poslušnosti vedeniu Svätého Ducha skrze Božie slovo, ktoré je základom i súhrnom pravidiel ich viery. Veriaci v týchto zboroch z Božej milosti chcú ďalej kráčať ako pútnici do nebeškej vlasti **cestou pravdy a lásky**, ktorú im otvoril a vo svojom živote stelesnil ich Spasiteľ a Pán.

Na konci prvého storočia života bratského hnutia na Slovensku chceme prinášať pred trón Božej milosti naše vdaky aj prosby.

Ďakujeme nášmu Bohu za

- krásny príklad života, služby a práce priekopníkov bratského hnutia na Slovensku
- zachovanie zborov i jednotlivých veriacich napriek protivenstvu i prenasledovaniu zo strany mocností tmy
- nové pokolenia veriacich, ktoré budú prichádzať až do Pánovho príchodu pre Cirkev
- slobodu kresťanského života a zvestovania evanjelia
- nové možnosti pôsobenia v spoločnosti (v školách, kasárňach, zdravotných zariadeniach, väzeniach a inde)
- veľké možnosti vydávania kresťanskej literatúry a duchovného vzdelávania
- podstatnú jednotu, porozumenie a spoluprácu medzi zbormi
- mnohé ďalšie dobrodenia a dary.

Zároveň **prosme nášho Pána za**

- starších, pastierov a učiteľov v zboroch, ich zodpovednosť, vernosť a príkladný život,

- zachovanie pred prenikaním ducha sveta do našich rodín a zborov
- porozumenie a spoluprácu medzi starším a mladším pokolením v zboroch i medzi zbormi navzájom,
- otvorenosť voči všetkým znovuzrodeným kresťanom, ktorí sa usilujú žiť podľa Božieho slova posväteným kresťanským životom,
- hľadanie a objavovanie spôsobov, ako

- aktívne zapojiť všetkých bratov a sestry do života, služby a práce zborov,
- využívanie nových možností biblického vzdelávania veriacich (emmauské kurzy a iné),
- hľadanie a nachádzanie nových ciest účinného oslovenia ľudí evanjeliom. Hospodinovo je spasenie, nad tvojím ľudom tvoje požehnanie (Ž 3,9).

Ján Hudec

NAŠI BUTCHEROVCI

Frederick Butcher sa narodil 23.11.1869 v anglickom grófstve Sussex ako ôsmy z deviatich detí. Keď mal 14 rokov, odovzdal sa Pánovi Ježišovi. O tri roky neskôr bol pokrstený a začal učiť deti v nedeľnej škole. Sám sa učil za laička klavírov. Keď mal 18 rokov, počul v meste, kde býval, bratského misionára Fredericka Arnota hovoriť o jeho misijnej práci v Afrike. V jeho slovách o potrebe ďalších misionárov v čiernom svetadieli počul Božie volanie do misijnej práce, na ktorú však ešte nebol pripravený.

Mary Kate Thorpeová, narodená v roku 1863, bola veľmi zbožná, ale znovuzrodená mladá žena. Mladý Fred Butcher ju stretol v roku 1884. Pozval ju do zhromaždenia, ktoré potom navštevovala a do dvoch rokov sa znovuzrodila.

V roku 1894 mali mladí **Butcherovci** svadbu a svoj vlastný hudobný obchod. Cítili však Božie volanie do misie. No nie do čiernej Afriky, lež do strednej Európy. V roku 1897 boli pripravení odísť do niektorej z jej krajín. Božím riadením sa zoznámili s manželmi Oswaldovcami, ktorí podporovali misionára v Chorvátsku a misijnú prácu v Rakúsku. Tí im pove-

dali veľa o potrebe misie v tejto časti Európy.

V tom istom čase brat E. H. Broadbent počul o túžbe Butcherovcov pracovať misijne v strednej Európe. Pozval ich k sebe do Berlína, kde sa učili po nemecky a zoznamovali sa s pevným spôsobom života. Po dvoch rokoch v Berlíne a návšteve mnohých miest v Nemecku poznali jasne, že Pán chce, aby pracovali v Uhorsku a začali v Bratislave.

A tak **v októbri 1900 prišli Butcherovci do Bratislavy**, vtedajšieho Pressburgu, trojrečového: nemecko-maďarsko-slovenského mesta. A tu sa začala ich tichá, nevyzývavá, verná duchovná práca. Túžili priniesť evanjelium hlavne prostým ľuďom, preto si prenajali skromný byt v robotníckom bloku. Prvou osobou, ktorej mohli svedčiť o Pánovi Ježišovi, bolo malé dievča. Vo svojom byte mu hrali a spievali duchovné piesne. Za ním potom prišli ďalšie deti a z ich návštev sa neskôr vyvinulo pravidelné detské zhromaždenie.

V tom istom domovom bloku býval slovenský drevorezbár Štefan Kevický.

Životní zkušenost věřícího

Sám Hospodin půjde před tebou, bude s tebou, nenechá tě klesnout a nepustí tě, neboj se a neděs... (5M 31,8)

Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe. (Ž 55,23)

Máme-li před sebou nepříjemný a těžký úkol, máme radostnou možnost v modlitebním zápase důvěřovat Bohu a spolehnout na něj celým srdcem. I když si myslíme, že jsme v naprosto beznadějných a neřešitelných situacích - pro našeho Stvořitele a Pána všeho není nic nemožné a neřešitelné. Právě tehdy, když mu budeme důvěřovat a spoléhat na jeho zaslíbení, která nám svěřil a dal v Pánu Ježíši Kristu, můžeme mít jistotu, že nás bude předcházet svou nepochopitelnou láskou, která vše změní v náš obdiv a nevyslovitelnou radost včetně Božího pokoje.

To, čím jsme procházeli, nás vede k tomu, abychom poznali jeho milost a že to, co je pro člověka nemožné, je pro Boha možné. Jak je v Bibli napsáno: *Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu, chci vám dát naději do budoucnosti (Jr 29,11). Hospodine, svými skutky působíš mi radost, plesám nad činy tvých rukou. Tvoje činy, Hospodine, jsou velkolepé, tvoje záměry přehluboké. Tupec o tom neví, hlupák tomu nerozumí... tuto zkušenost má žalmista v Žalmu 92 (5-7).*

Božím cestám nemůžeme plně rozumět, neboť na naše nechápavé otázky „Proč?“ existuje vždy ono Boží „Proto!“ Mnohdy nevíme, čeho jsme byli ušetřeni, co pro nás mohlo mít mnohem horší následky než to, co mnohdy tak těžko sná-

šíme a prožíváme. Odpověď na některé zkoušky víry najdeme až po delší době. Ale Boží slovo nás povzbuzuje: *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha (Ř 8,28)*, i když, dokud jsme na zemi, musíme počítat s tím, že budeme stále vystaveni boji zla s dobrem. Pro nás je však úžasná milost a výsada v tom, že jsme na straně Boží lásky.

Náš Pán očekává z naší strany, abychom mu v každé situaci důvěřovali. Musíme si přiznat, že když procházíme těžšími zkouškami víry, býváme často zmitáni nejistotami a býváme zoufalí. I když si uvědomujeme vlastní bezmocnost, přece jako věřící smíme vědět, že jediný, kdo s námi cítí, kdo nás plně chápe a posiluje, je sám náš Pán. A právě v takové situaci nás chce Boží láska vychovávat k něčemu vyššímu, co nám v budoucnu má posloužit k dobrému.

Hodně poučení i útěchy můžeme najít v Bibli, zejména v žalmech.

Upřímný Boží muž David, který byl v Boží přízni, vždy spoléhal na Hospodina, svého Boha a ve svých žalmech vyznává: *Neboť mne vysvobodil ode všeho, čeho jsem se leká... a opět v pokání spoléhal na novou Boží milost a milosrdenství (dále uvedené žalmy).*

O této skutečnosti se mnohdy přesvědčíme až s odstupem času. I když nám na této zemi leccos zůstane ukryto, vězme, že všechno mělo pro nás svůj význam. Je jen jedna cesta k pokoji - respektovat Boží záměry a čekat novou Boží milost.

Nejsou myšlení má jako myšlení vaše... (Jr 29,11-13) nebo Já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin: myšlení o pokoji a ne o trápení...

Butcherovci sa s ním zoznámili a pozvali ho k sebe. Po mnohých návštevách a rozhovoroch sa tento muž obrátil. Na jeho svedectvo cez prvú svetovú vojnu sa obrátil Čech Josef Dytrt a na svedectvo toho Žid Ota Zeisel. Brat Kevický svedčil cez vojnu aj Slovákovi Jozefovi Kráľovi, ktorý sa tiež odovzdal Pánovi Ježišovi. Cez týchto mužov sa evanjelium šírilo ďalej v Čechách, na Morave i na Slovensku.

K veľkému rozšíreniu misijnej práce na Slovensku došlo, keď sa s bratom Butcherom zoznámil kolportér biblickej spoločnosti Michal Sadloň (asi od roku 1904). Ten prijal od neho biblické poznania bratského hnutia a šíril potom evanjelium na západnom, strednom i východnom Slovensku.

Cez prvú svetovú vojnu boli Butcherovci v Anglicku, kde misijne pracovali medzi utečencami z Belgicka. Po návrate do Bratislavy v roku 1919 slúžili veriacim v novovzniknutých bratských zboroch hlavne na Slovensku, ale i v českých krajinách, s veľkou láskou a oddanosťou až do roku 1935, kedy sa natrvalo vrátili do Anglicka. Na Slovensku žili a pracovali dovedna 30 rokov. Naučili sa po slovensky, a tak mohli slúžiť slovenským veriacim v ich rodnej reči. Mohli tu mať spoločenstvo s veriacimi asi z 50 zborov a malých zhromaždení, k vzniku ktorých dala práve ich misijná práca prvotný podnet.

Onedlho po návrate do Anglicka sestra Butcherová odišla do nebeského domova (r. 1938). Brat Butcher pracoval potom misijne najmä medzi spojeneckými vojakmi. Spolupracoval i na opatrení veľkého množstva Kralických biblií pre čitateľov v českých krajinách. Slúžil tiež verne Božím slovom aj inak bratskému zboru v Hastingse a osobitne i malému zhromaždeniu starých veria-

-cich. Stále sa živo a srdečne zaujímal o Božie dielo na Slovensku, v Československu i v celej strednej Európe. Modlil sa vytrvale zaň a v čom mohol, i pomáhal. Dňa 1.4.1955 odišiel tento verný Boží služobník do radosti svojho Pána.

Naši Butcherovci. Akí to boli ľudia? Akými ľudskými črtami a kresťanskými vlastnosťami sa vyznačovali?

Brat Butcher bol tichý, vážny, pokorný a zbožný muž s veľkou dôverou v Boha. Sväté písma v Biblii považoval za dostatočné vodítko a konečnú autoritu pre život jednotlivých kresťanov aj ich zhromaždení a zborov. Pracoval pre spásu ľudských duší a keď ju dosiahol, staral sa o ne ako dobrý pastier: navštevoval ich, písal im a pomáhal im, ako len vedel. Zápasil za ne na modlitbách a zostával s nimi duchovne spojený, aj keď bol telesne vzdialený. Mal hlboký duchovný úsudok, rozvážne radil, láskavo napomínal a potešujúco povzbudzoval. Vo svojich zozbieraných úvahách* hovorí k nám vzácné dodnes.

Mary Butcherová, žena s bystrou myslou, bola opravdivou pomocníčkou i spolupracovníčkou svojho muža. Podporovala ho vo všetkej jeho práci, hoci jej telesná schránka bola slabá. Bola stále pripravená prijať hostí, ktorých bývalo u nich veľa. Predpoludním i popoludní rozdávala s manželom letáky ľuďom na uliciach, v parkoch a inde, na Slovensku i v Anglicku. Svojím tichým a láskavým správaním i pomocou ľuďom šírla Kristovu vôňu vo svojom okolí. Pamiatka spravodlivých je na požehnanie.

Ján Hudec - podľa monografie Ransoma W. Coopera: A Brief Memoir of the Life and Labours of Frederick Butcher.

*Frederick Butcher: Písemný odkaz (zostavil MUDr. Jan Zeman, vydal Křesťanský sbor v Brně, 1969)

V Žd 6,13-20 jsou uvedena Boží požehnání těm, kteří plně spoléhali na Jeho zaslíbení. Proto chce, abychom v plné důvěře na něj složili břemeno svých starostí, jak je napsáno v Bibli. A opět nás bude předcházet svou láskou. (Protože nás miluje, nenakládá s námi tak, jak bychom si zasloužili.)

Náš milující Stvořitel a Otec ví, co můžeme unést a co je pro nás dobré. Věřím, že v těžkých a kritických situacích má s námi mimořádný soucit, i když někdy na nás dopustí z našeho pohledu velmi těžké chvíle. Přesto nás nikdy nepouští a neopustí.

Dále je tam napsáno: „Synu můj, podrobuji se kázni Páně a neklesej na mysli, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává.“

V Ž 91,15.16 je psáno: *Až mě bude volat, odpovím mu, táh. Mnoho zla doléhá na spravedlivého, Hospodin ho však ze všeho vysvobodí.*

V Ž 33,21.22 je krásná myšlenka, že se budeme opět radovat, protože na něj s důvěrou čekáme.

Připomeňme si závěrem tu úžasnou výsadu, že my, kteří jsme z milosti uvěřili jeho slovu (slibům, které nám dal) jsme již nyní na straně Boží lásky, která se zjevila skrze Ducha svatého v Pánu Ježíši Kristu. On se pro nás, kteří jsme v něj spolehli věrou, ve své lásce nemění - jak je psáno, *je tentýž včera, dnes i navěky.* A nikdo a nikdy nás neodloučí od jeho lásky a nevytrhne z jeho ruky. To jsou neměnná zaslíbení a fakta.

Kéž nám Pán dá vždy znovu sílu, moudrost a kéž nás posiluje ve víře. Proto se z toho chceme ze srdce radovat, chválit ho a vyjadřovat mu svou vděčnost. Pocta a čest patří pouze jemu. Děkujeme mu za to, že to již víme a také, že víme, komu jsme uvěřili. To je ten největší zázrak, že tato skrytá tajemství nám byla zjevena z jeho milosti skrze Ducha svatého. Nemáme dost slov, jak vyjádřit svou vděčnost. Kéž nadále prožíváme jeho lásku, přízeň a požehnání v našich rodinách.

Zdeněk Filípek

Anjel Hospodinov

Pri čítaní Starého zákona, najmä Mojžišových kníh, sa častokrát stretávame so záhadnou postavou, ktorá akoby bola zahalená tajomstvom. Najzaujímavejšie na tom je, že táto zvláštna postava v Starom zákone, známa ako anjel Hospodinov, je často stotožňovaná so všemohúcim Bohom.

Prvýkrát sa s ním stretáme ako s anjelom Hospodinovým, keď sa ukázal otrokyni Hagari na púšti (1M 16,7), kde k nej hovorí, akoby to bol sám Boh: *Anjel Hospodinov povedal: Veľmi rozmnožím tvoje potomstvo tak, že ho pre množstvo nebude možné spočítať* (1M 16,10). Podobne hovorí aj v Sd 2,1-3. Z 13. verša je však zjavné, že to bol Hospodin: *A nazvala meno Hospodina, ktorý k nej hovoril: ÉLROÍ - Boh videnia.*

Podobný zážitok mal aj Mojžiš: *A ukázal sa mu anjel Hospodinov v plameni ohňa z prostriedku kra...* (2M 3,2). Pričom 4. verš už opäť hovorí, že to bol Hospodin: *A Hospodin videl, že odbočil, aby sa pozrel a Boh zavola na neho z prostriedku kra...* Takže najskôr je nazvaný ako anjel Hospodinov, no ďalšie verše už jasne hovoria, že to bol sám Boh: *A povedal: Ja som Boh tvojho otca, Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jakobov. A Mojžiš si zakryl svoju tvár, lebo sa bál, aby nehľadel na Boha* (2M 3,6) a 8. verš: *A Hospodin povedal: ...a zostúpil som, aby som ho (svoj ľud) vytrhol z ruky Egypťanov a aby som ho vyviedol z tej zeme.*

Ďalším bol Gedeon, ktorý opäť videl najskôr anjela Hospodinovho: *A ukázal sa mi anjel Hospodinov a riekol mu: Hospodin s tebou udatný muž* (Sd 6,12)!

No potom, čo sa Gedeon vypytoval na pôvod toho zlého, čo prišlo na Izrael, už vystupuje ako sám Hospodin: *A Hospodin pozrel na neho a povedal: Choď v tejto svojej sile a vyslobod Izraela z rúk Madiana* (Sd 6,14).

Jakob s ním dokonca zápasil, a keď ho premohol, povedal tento muž Jakobovi: *Nebude sa viac nazývať tvoje meno Jakob, ale Izrael, lebo si sa kniežatsky boril s Bohom...* (1M 32,28) V 30. verši potom *Jakob nazval meno toho miesta Peniel* (Božia tvár), *lebo vraj tu som videl Boha tvárou v tvár a ostal som na žive.* Z toho je jasne vidieť, že Jakob bol úplne presvedčený, že to bol Boh, s ktorým zápasil. Veď sa aj divil, že potom, čo Ho videl tvárou v tvár, ostal nažive.

To potvrdzuje, že už vtedy bolo známe, že Boha nemôže vidieť človek, aby pritom ostal nažive. Tak isto si to myslel Gedeon, keď povedal: *Ach, Pane Hospodine, beda mi, lebo som videl anjela Hospodinovho tvárou v tvár* (Sd 6,22) a podobne aj Manoach: *A Manoach povedal svojej žene: Istotne zomrieme, lebo sme videli Boha.* (Sd 13, 22). Pritom však obaja videli anjela Hospodinovho. Taktiež o Jakobovi napísal prorok Hozeáš, *že vo svojej mužnej sile zápasil s Bohom a boril sa s anjelom a premohol ho* (Hz 12,3-4). Tento anjel akoby bol totožný s Bohom. Podobne to vyjadril aj Izaiáš, keď ho nazýva anjelom Jeho tváre: *V každom ich súžení mal aj on súženie a anjel jeho tváre ich zachraňoval. Vo svojej láske a vo svojej ľútosti ich on vykúpil, pestoval ich a nosil ich po všetky dni veku.* (Iz 63,9). A Jakob, keď požehnával Jozefových synov, úplne jasne stotožňuje tohoto anjela so samotným Bohom: *Boh, pred ktorého tvárou chodili*

Nové tituly Dětské misie v České republice. Můžete si je objednat na adrese:

Dětská misie, ČSA 225, 742 58 Příbor, tel.: 0656/72 33 33, fax: 0656/72 52 76, e-mail: detska.misie@feropol.cz

Knihá **Jak vést dítě ke Kristu** podává dobré rady jak se puslit do tohoto úkolu. Ale je to práce Ducha svatého který uvede dítě do Božího království. A5/50stran cena: 39,- Kč

Děti v této „Knize otázek“ mohou nejenom najít odpovědi na své všetečné otázky, ale 64 stránková knížka obsahuje také vždy něco, co si děti mohou doplnit, pak najít něco dalšího k zamyšlení a také námět k modlitbě. A5/64stran barevných cena: 39,- Kč

Ilustrované biblické příběhy pro děti

Knihá otázek
Odpovědi
na otázky dětí

moji otcovia, Abrahám a Izák, Boh, ktorý ma opatroval celý život až do tohoto dňa, ten anjel, ktorý ma vyprostil zo všetkého zlého, nech požehná týchto mládenčov... (1M 48, 15-16). Ako to, že Jakob hovorí tomu istému najskôr Boh a potom anjel? A ako to, že prosí anjela o požehnanie? Kto sa skrýva za touto tajuplnou postavou anjela Hospodinovho, ktorý neodpovedal Jakobovi, keď sa ho pýtal na meno (1M 32,29) a Manoachovi povedal: *Prečo sa ma pýtaš na moje meno, keď ono je predivné* (Sd 13,18)?

Nie je to nikto iný, ako náš **Pán Ježiš Kristus**, jediný Boží Syn. V ňom sa totiž Boh ukazoval už v dobe Starého zákona. Preto tá totožnosť anjela s Bohom, keď Boha Otca je možné vidieť len skrze Syna Božieho, ktorý ešte v čase svojho pozemského života povedal: *Kto videl mňa, videl Otca* (Ján 14,9).

Sú však aj takí, ktorí tvrdia, že Ježiš Kristus nie je všemohúci Boh, ale iba „stvorená bytosť“ - anjel, ktorého vraj Boh stvoril ako prvého zo svojich diel. Najznámejší priekopníci tohoto učenia sú dnes svedkovia Strážnej veže*. Títo veľmi horlivo šíria svoje učenie. Čo však na to hovorí Biblia? Je tento Boží posol zjavením všemohúceho Boha, alebo len prvý z Jeho anjelov?

V 1M 28,12 videl Jakob vo sne anjelov, ktorí vystupovali a zostupovali po rebríku, 13. verš však pokračuje: *A hľa, Hospodin stál nad ním a povedal: Ja som Hospodin, Boh Abraháma, tvojho otca a Boh Izáka, zem na ktorej ležíš, dám tebe a tvojmu potomstvu* (1M 28,19). O nejaký čas neskôr, keď Jakob slúžil u Lámana, sa mu opäť snival sen: *A anjel Boží mi povedal vo sne: Jakobe!... Ja som ten istý Boh z Bétela,*

kde si pomazal pamätný kameň, (1M 31,11-13). Tento anjel je teda Boh Abraháma a Izáka, ten, ktorý sa mu ukázal vo sne, dal mu zaslúbenie a požehnal ho. V 1M 35,1 *Boh povedal Jakobovi: Vstaň a choď do Bétela, bývaj tam a učíš tam oltár Bohu, ktorý sa ti ukázal vtedy, keď si utekal pred Ezavom, svojím bratom.* Jakob má učiť oltár Bohu, vlastne anjelovi Božiemu, ktorý sa mu vtedy ukázal vo sne. Ak by bol tento Boh (anjel Boží) stvorením, (ako to tvrdia „svedkovia“), bolo by to modlárstvom, lebo oltár mal slúžiť k uctievaniu Boha.

Svedkovia často poukazujú na to, že Ježiš Kristus je síce Boh, ale nie je všemohúci Boh. No Biblia potvrdzuje opak, pretože v 1M 48,3 *Jakob povedal Jozefovi: Silný Boh všemohúci sa mi ukázal v Lúze (Bétel), v Kanánskej zemi a požehnal ma.* Takže ak chceme veriť Biblii, musíme prijať názor, že Pán Ježiš Kristus, vystupujúci v Starom zákone ako anjel Hospodinov, je všemohúci Boh.

Potom je tu ďalšia skupina veriacich, ktorí veria v Ježiša Krista ako všemohúceho Boha, ale tvrdia, že v Starom zákone osobne nevystupuje. Podľa nich anjel Hospodinov nie je totožný s Pánom Ježišom Kristom. Sú to zväčša predstavitelia liberálnej teológie, čo zastávajú tento názor, ktorý ale nemôže obstáť vo svetle Písma.

V 1K 10,2-4 Pavol píše o tých, ktorí *...boli pokrstení v Mojžiša, v oblaku a v mori, všetci jedli ten istý duchovný pokrm a pili ten istý duchovný nápoj. Pili z duchovnej skaly, ktorá išla za nimi a tou skalou bol Kristus.* Keď sa však pozrieme na túto udalosť, ako je opísaná v 2M 14,19, zistíme, že tou skalou, ktorá išla za nimi, bol anjel Boží: *Vtedy sa*

pohol anjel Boží, ktorý išiel pred táborom Izraelovým a obrátiac sa išiel za nimi... Taktiež v Izaiášovi hovorí Boh svojmu ľudu: *Lebo nevyjdete v spechu, ani nepôjdete útekom, lebo Hospodin pôjde pred vami a za vami, ako zadná stráž pôjde Boh Izraelov* (Iz 52,12). A kto je Boh Izraelov? Predsa skala vekov - Kristus. *Nadejte sa na Hospodina na večné veky, pretože v Hospod-Hospodinovi je skala vekov.* A zase na inom mieste povedal Boh: *Hľa, ja pošlem anjela pred tebou... Nepopudzuj ho, lebo by neodpustil vaše prestúpenie, pretože moje meno prebýva v ňom* (2M 23, 20-21). Čo to však znamená, keď Boh hovorí: *moje meno prebýva v ňom?* Šalamún vystavil chrám, aby tak prebývalo Božie meno (1Kr 8,16), to znamená, aby tam prebýval sám Boh.

Tento anjel je teda zvláštny tým, že v ňom prebýva Božie meno a preto je častokrát stotožňovaný s Bohom a nazývaný Hospodin. Čo nám to pripomína? *V Hospodinovi (v Otcovi) je skala vekov (Syn) a ...moje meno (Otec) prebýva v ňom* (v Kristovi). Veď poznáme slová Pána Ježiša Filipovi, ktorý nevedel pochopiť, žeby videl Otca: *Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne* (J 14,11). To je to pravé poznanie Boha, ktorého nám Syn zjavil. A to je tiež tajomstvo anjela Hospodinovho, ktorý i keď je na prvý pohľad tajomný, predsa je nám tak blízky.

Michal Kohút

* Sú síce známi pod názvom svedkovia Jehovovi, tento názov im však neprislúcha, pretože Boh sa zjavil v Synovi, čo oni neprijali. Preto nemôžu byť Jeho svedkami, ale iba svedkami svojej organizácie.

Hviezda - Země

Kamil David

Viděl jsem hvězdu padající,
V té hvězdě Země nápis byl.
Zářil celá zalitá byla,
to že atmosféra zemská
Ji zpomalila.
Padala pomalu, zprvu, jak zdálo se mi.
A ještě v tom impozantní být chtěla.
V duchu stojím stále na tom místě.
To odejít se nedá.
Zářte její, ale nyní,
tak už velkolepá není.
Třpytu už velkého hvězdě ubývá.
Hvězda hoří,
většina z nás o tom ale neví.
Hvězda je asi nezajímá.
To je o konci poutě oně velké hvězdy -
Země.

Vyznání Pánu Ježíši

Věra Prokopová

Ráno se těším,
že spolu posnídáme,
že si spolu budeme číst,
že půjdeme na nákup
a budeme si povídat,
že uvaříme,
uklidíme.
a budeme čekat,
až přijde můj muž,
abychom byli
všichni pohromadě.

TÉMA - PREBUDENIE

V Nitre sa v dňoch 1.-3.9.2000 kona-
lo stretnutie mládeže z Kresťanských
zborov. Téma bola o prebudení sa veria-
cich k plnému kresťanskému životu.
Usporiadateľa tohto stretnutia zdôvodni-
li tému nasledovne:

**Žijeme v časoch, kedy sa veci ne-
nazývajú pravým menom. Arogancia,
pokrytectvo, klamstvo, zlodejstvo, ko-
rupcia, úplatkárstvo, protekciono-
zmus, honba za peniazmi, cigarety, al-
kohol, drogy, sex, vraždy, už to nie je
nič neobvyklé. Mnoho z tých zlých ve-
cí, ktorých je tak veľa a snád' sa nám
i nepáčia, sa nás dotýkajú a dopadajú
i na nás. Žiaľ, niekedy nás i dostihnú!
Boží nepriateľ vie, kde je Tvoje slabé
miesto, on hádže návnadu a často je
účinná.**

**Ako kresťania potrebujeme zvlaže-
nie, potrebujeme cítiť Boží dotyk, do-
tyk Jeho dobrej ruky, počuť Jeho lás-
kyplný hlas, vedieť, že je tu On, Ten,
ktorý nás chce i môže zachrániť. Len
On môže prebudiť naše srdcia, ktoré
sú doráňané trápením, sužované vý-
čítkami, ubolené prehratými bojmi
a možno už tvrdé a otupené cítiť Jeho
dotyk, počuť dobre Boží hlas.**

**My vyznávame, že potrebujeme
prebudenie, aby boli prebudené naše
zborny, potom možno i naše mesto,
štát, svet. No a vy?**

Na stretnutí odznali referáty na témy

- * Čo je prebudenie? Príklady historických prebudení (M. Póliak)
- * Osobné prebudenie (P. Kozár)
- * Prebudenie v cirkvi (zbore) (J. Abrman, L. Vyhnánek)

* Svedectvo o osobnom prebudení
(M. Vyhnánek)

V našom časopise hodláme postup-
ne uviesť výťahy hlavných referátov.

Redakcia

ČO JE PREBUDENIE?

PRÍKLADY HISTORICKÝCH PREBUDENÍ

Čo nám dnes v Cirkvi najviac chýba?
(1) horúca Božia láska v životoch veria-
cich, (2) Božia moc v živote (Bibliu často
citujeme spamäti - ale moc nefunguje),
(3) poznanie Božieho srdca. Zavše si
vzdychneme - toto nie je život; niečo nie
je s nami v poriadku. V Božom ľuďe mu-
sí nastať prebudenie.

Čo je prebudenie?

V Biblii sa nevyskytuje pojem „prebu-
denie“ Božieho ľudu, ale zato je veľa prí-
kladov prebudení. Čítame si takéto vý-
zvy: *A toto znajúc čas, že je už hodina,
aby sme sa prebudili zo spánku a vstali,
lebo teraz nám je bližšie spasenie, ako
bolo vtedy, keď sme uverili. Noc pokročila
a deň sa priblížil. Zložme tedy skutky
temnoty a oblečme si zbrane svetla*
(R 13,11-12). Alebo: *Prebud' sa ty, kto
spíš, a vstaň z mŕtvych, a bude ti svietiť
Kristus* (Ef 5,14). Na svetových hodinách
bola polnoc, keď moc temnoty bola po-
razená na Golgote. My žijeme pred svita-
ním. Čoskoro vyjde zornička (Zj 22,16).
Boj je vyhratý v prospech svetla, ale ešte
je tma. Počujeme Božie volanie, aby
Jeho ľud nespál. A práve nadržanom sa
najsľadšie spí, nechce sa vstávať. Pán
privoláva: *Bdejte! Hľadajte moju tvár! Vy
nepatríte noci a tme!*

V liste Efežanom je razantná výzva
spiacim kresťanom. Taký kresťan nie je

mŕtvy, ale je ako mŕtvy, napohľad sa od
mŕtveho nelíši. Ľudia ho zaraďujú medzi
nich. Takže: *Vstaň z (spomedzi) mŕtvych!*

V duchovnom spánku nevidím, necítim, nekonám.

- * Nevidím nádheru nebeského povolania,
bohatstvo v Bohu, Božiu moc,
ale ani realitu pekla, ohnivú priepasť
- nevidíme to tragicky a naši blízki sú
nám ľahostajní.
- * Necítim radosť, Božiu lásku a zármu-
tok nad hriechom.
- * Nekonám, veď nemám motívy. Mám
zavreté oči - a diabol mi spieva
uspávanku.

Istý misionár v Indii formuloval preja-
vy duchovného spánku miestneho spo-
ločenstva tým, že

- spoločné modlitby sú bez života
- v zhromaždení je zriedkakedy vedo-
mie Božej prítomnosti
- prejavuje sa ľahostajnosť k hriechu
- zhromaždenie nemá víziu (cieľ pre
budúcnosť)
- iba zriedkavo sa prejavuje vedenie
Svätého Ducha k svedectvu
- málo sa prispieva na Božie dielo
- prejavuje sa duch stranickosti a ne-
odpuštenia.

Oklamanie a spánok hrozí každému
jednotlivcovi, i veľkým a významným
kresťanom. Ani Samson, „nazarej Boží“,
pri všetkej svojej sile nebol dosť opatrný
a podľahol spánku.

Čo nie je, alebo nemusí byť prebudením?

- organizované aktivity zboru
- úspešná evanjelizácia
- dobrá komunikácia so svetom (komu-

nikuje predovšetkým Boh, nie naša
„kanánčina“)

- zákoníctvo
- emocionalizmus.

**Prebudenie je pokánie a túžba po
obnove, citlivosť na hriech, túžba po
Bohu.** Sme v súčasnosti v takom stave?
Spánok je hriech a zranili sme ním Boha.
*A tak čiňte pokánie a obráťte sa, aby sa
vytrelí vaše hriechy, aby prišli časy ob-
čerstvenia od tváre Pánovej* (Sk 3,19) -
to je podmienka i zaslúbenie - ako bola
pre Židov vtedy, tak je pre nás dnes. Len
tak môže prísť oživenie a rozváženie,
osobná náprava i uzdravenie vo vzťa-
hoch. Božie zaslúbenie v 2Pa 7,14:
*...a keby sa zohol a tak sa pokoril môj
ľud, nad ktorým je vzývané moje meno,
a keby sa modlili a hľadali by moju tvár
a odvrátili by sa od svojich zlých ciest, ja
vyslyším z nebies, odpustím ich hriech
a uzdravím ich zem - je nemenné a platí
aj pre nás.*

Keďže Boží ľud je ako svietiace mes-
to na vrchu (Jeruzalem, Iz 60,1-3),
hriech nemôže zostať v tme, to svetlo ho
vypudí.

Príklady prebudení v Biblii

V Božom slove máme niekoľko príkla-
dov duchovného prebudení, ktoré prinie-
slo oživenie a niekedy aj reformy. Treba
podotknúť, že ďaleko väčšie časové úse-
ky prešli bez prebudení, ako by sa nám
to pri čítaní Biblie zdalo. Biblia je do istej
miery históriou duchovných prebudení
a tie si častejšie všimá a popisuje.

- * Eliáš (1Kr 18) - za jeho doby bolo as-
poň na čas prerušené obdobie od-
porného modlárstva a národ sláv-
nostne vyhlásil, že Hospodin je Boh.

- * Ezechiáš (2Pa 29) - nariadil obnoviť chrám, bohoslužbu a slávenie Veľkej noci po dlhej dobe, čo prinieslo veľkú radosť.
- * Joziáš (2Pa 34-35) - odstránil modloslužbu, prikázal opraviť chrám, bola nájdená kniha zákona, z ktorej čítali pred všetkým ľudom a obnovili zmluvu s Hospodinom.
- * Ezdráš (Ed 8-10; Ne 8-9) - verejne čítal a vykladal knihu zákona pred ľudom, dobrorečil Hospodinovi; výsledkom bolo celonárodné pokánie (tu bolo spojené aj s emóciami).
- * Ján Krstiteľ - predzvestoval príchod Mesiáša a mnohí sa krstili krstom pokánia.
- * Sichar (J 4) - mesto ženy Samaritánky, kde mnohí uverili v Pána Ježiša ako Mesiáša a pohostinne Ho prijali.
- * Letnice (Sk 2) - zoslaním Svätého Ducha bol umožnený vznik Cirkvi a obrátilo sa 3000 ľudí.
- * Samária (Sk 8) - Filip úspešne evanjelizoval, mnohí uverili a krstili sa.
- * Antiochia (Sk 13) - vznikol veľký zbor, ktorý sa stal priekopníkom kresťanskej misie.
- * Efez (Sk 19) - Pavol tam pobudol dva roky, Boh činil nevedené divy skrze ruky Pavlove... *Tak silne rástlo slovo Pánovo a vzráhalo sa.*
- * Filadelfia (Zj 3) - tento zbor mal mocou Pánových kľúčov otvorené dvere, mal síce malú moc, ale pritom strážil a zachovával Božie slovo.

Príklady prebudenia v dejinách Cirkvi

- * Moravskí exulanti - prebudenie spojené s pokáním a zjednotením po predchádzajúcich roztržkách sa udialo pri Večeri Pánovej (r.1727) v dôsledku zahľadania sa do tváre Pána Ježiša; ovocím bol nebyvalý rozvoj svetovej misie.
  - * Prebudenie bratov Wesleyovcov a prebudenie v 13 kolóniách (1734-80) - dôraz na osobné posvätenie, rozvoj metodickej evanjelizačnej a pastierskej práce.
  - * Na americkom kontinente - J. Edwards, G. Whitefield, dôraz na ospravedlnenie z viery; častá kázeň na tému: Hriešnici v rukách rozhnevaného Boha.
  - * Roky 1792-1842 - svetová misia, Ch. Finney, prebudenie.
  - * Modlitebné prebudenie (1857-59) - zasiahlo aj Rusko, život J. Müllera, neskôr prostredníctvom br. Baedekera (1888) prebudenie sestier Royových.
  - * Wales - začiatok 20. storočia, poslušnosť Svätému Duchu, ochota poslúchať Boha vo všetkom.
  - * Súčasnosť - Južná Amerika, Čína, Hebridy...
- Na záver môžeme konštatovať, že sme generácia, ktorá nepoznala Boha v Jeho mocných skutkoch. Nie sme pobádaní kopírovať, ale veríme, že Pán Boh môže konať aj v dobe temna a najväčšieho úpadku. Sme ochotní zohnúť chrbát a robiť pokánie? Ak nie, tak nebudeme soľou. Miroslav Poliak

A toto znajúc čas, že je už hodina, aby sme sa prebudili zo spánku a vstali, lebo teraz nám je bližšie spasenie, ako bolo vtedy, keď sme uverili. Noc pokročila a deň sa približil. Zložme tedy skutky temnoty a oblečme si zbrane svetla (R 13,11-12).

OSOBNÉ PREBUDENIE

Ako sa je slon? Správna odpoveď na otázku je, že po sústach. Tak aj veľké prebudenia neprichádzajú naraz, ale v malých krokoch, nie ako veľké organizované akcie, ale cez jednotlivca, kde na začiatku je jeho osobné prebudenie, ktoré zobudí druhého a ďalších.

Ako príklad osobného prebudenia nám posluží Nehemiášov príbeh. Ten sa začína tým, že Nehemiáš sa pýtal niektorých, čo prišli z Judska, na Židov, čo počas zajatia zostali v zemi a na Jeruzalem. Tým prejavil záujem o ďalších - ale svojich.

Čo sa pypytujeme my, keď sa stretávame? Zaujímame sa o Boží ľud? Na čo sa prednostne pypytujeme, to je veľmi charakteristické pre náš duchovný stav. Na to, kto s kým chodí, kto koľko zarobí - alebo ako sa má v Pánovi?

Nehemiáš (1,3) sa dozvedel len samé smutné zvesti: *Pozostali... sú vo veľkom súžení a v potupe, múr Jeruzalema je rozbořený a jeho brány sú spálené ohňom.* To bol dôsledok Božieho trestu na izraelský národ pre neposlušnosť. Nehemiáš na takéto správy zareagoval veľmi zvláštne.

Ako sa nás dotýkajú smutné správy o zboroch? Keď niektoré, ako možno i náš, vymierajú, prípadne strácajú charakter svätosti? Nás sa to netýka? Sme voči tomu ľahostajní?

Pozrime sa podrobnejšie na Nehemiáša.

Kde bol, keď sa dozvedel smutné zvesti o Židoch a Jeruzaleme? Na hrade Súsane, 2000 km ďaleko. Ale nepovedal: To nie je môj okruh záujmu.

Kedy sa to dozvedel? V čase vládnutia Artaxerxa zvaného Dlhoruký,

r. -450. Bolo to okolo 150 rokov po odvlečení obyvateľov Judska do babylonského zajatia. Zatiaľ sa vystriedalo 5 - 6 generácií, takže už jeho pra...pra sa narodil tu. Čo ho viazalo ešte k Jeruzalemu?

Kto vlastne bol on - Nehemiáš? Kráľov čašník, jeden z najdôvernejších kráľových spoločníkov. On bol zodpovedný za ochranu kráľovho života pred otrávením, koštoval vopred z kráľovej čaše. V istom zmysle bol aj „vedúci protokolu“ čo sa týkalo kráľových kontaktov, najmä vo veci stravovania.

Takýto človek vo vysokom postavení, ktorému bolo vlastne dobre, bol smutnými správami hlboko zasiahnutý a vnútorne sa prebudil. A ako prebudeneho človeka ho charakterizujú tri veci: modlí sa, pozná Božie slovo, koná.

* **Modlí sa.** Posadil sa, plače a smúti (v.4). No nie je to rezignácia, pasívna modlitba. Opak je pravdou. Má Boha, ktorého oslovuje: *Prosím, ó, Hospodine, Bože nebies, Bože veľký a strašný, ktorý ostríhaš zmluvu a milosť... Nech pozoruje, prosím, tvoje ucho a nech sú tvoje oči otvorené, aby si počul modlitbu svojho služobníka...* (v.5-6). Toto oslovenie svedčí o tom, že si uvedomuje Božiu veľkosť a že Boh nespí, On prebudenie nepotrebuje. Modlí sa **s pokorou**, prosí. **Naliehavo**, ale pokorne. **Vytrvalo** - dni i noci. **S vyznávaním hriechov** národa starých vyše 150 rokov. **Konkrétne** - o dovolenku, neplatené voľno či prepustenie z kráľových služieb.

* **Pozná Božie slovo** - pripomína Bohu Jeho zaslúbenia a pri modlitbe sa na ne odvoláva. Vie, že po presťahovaní národa do zajatia ako Božom treste má prísť aj navrátenie. Spomína bývalé

velké Božie činy záchrany. Vieme aj my tak používať Božie slovo?

* **Koná.** Pravá modlitba je aktívna, nie je to iba pasívne čakanie. Máme sa modliť, či pustíť sa do práce? Oboje, to nie je predsa rozpor. Síce samotné rôzne aktivity nemusia byť ešte prebudenním, ale **máme sa lepšie modliť a viac pracovať.** Nehemiáš sa dokázal ako znamenitý manažér. Aj Božie dielo potrebuje organizátorov. Svätý Duch dáva

rôzne dary - medzi nimi i dar a službu spravovania (1K 12,28). Ak niekto tvrdí, že nemá takýto dar, iste bude mať ochotu poslúchať.

Učme sa od Nehemiáša nebyť lahostajnými k potrebám Božieho ľudu - modlíme sa, poznávajme Božie slovo a konajme. Tak sa i pri nás bude môcť naplniť vzácne Božie zaslúbenie z Izaiáša 58,6-12.

Peter Kozár

Povídka z pobytu

Na pobytu v Železných Horách jsme probírali téma Křesťan a čas. Jeden bratr, který měl toto téma na starosti, ukončil celý večer následující povídkou. Všem se nám moc líbila a tak se s ní podělím. **Hospodaření s časem**

Jednoho dne odborník na hospodaření s časem hovořil před skupinou obchodních studentů, a aby vypíchl svou myšlenku, použil ilustrativní příklad, na který ti studenti nikdy nezapomenou. Když tak stál před skupinou těch výjimečných lamačů rekordů, řekl: „OK, je čas na kvíz,“ a vytáhl pětilitrovou zavařovací sklenici se širokým hrdlem a postavil ji před ně na stůl.

Pak vyhrabal ještě asi tucet kamenů a pečlivě je vyskládal jeden po druhém do sklenice. Když byla sklenice plná až po hrdlo a žádný další kámen se do ní již nevešel, zeptal se: „Je ta sklenice plná?“ a každý ve třídě zvolal: „Ano“.

Expert na hospodaření s časem opáčil: „Skutečně?“ a sáhl pod stůl a vytáhl sáček šterku, který nasypal na sklenici a pořádně s ní zatřepal. Šterk se propadl do mezer mezi kameny. Zeptal se znovu: „Je ta sklenice plná?“

Tentokrát třída pochopila a jeden řekl: „Pravděpodobně ne.“ - „Správně!“ odpověděl a zpoza stolu vzal sáček s pískem a vměstnal ho všude do mezer mezi kameny a šterk. Opět se zeptal: „Je ta sklenice plná?“

„Ne!“ zařvala třída. „Správně,“ odpověděl a vytáhl džbánec vody a naplnil sklenici až po okraj.

Pak se podíval na třídu a zeptal se: „Co je pointou této ilustrace?“ Jeden snaživce zvedl ruku a povídá: „Pointou je, že bez ohledu na to, jak plný je náš program, když se snažíte skutečně pořádně, vždycky se tam ještě vejdu nějaké věci!“

„Ne,“ řekl přednášející, „to není pointa. Pravda, kterou nás ilustrace učí, je ta, že pokud tam nedáme ty velké kameny napřed, tak už je tam nedostaneme nikdy. Co jsou ty velké kameny vašeho života? Čas, který trávíte se svými milovanými, vaše sny, smysluplné aktivity, učení či vedení druhých? Pamatujte, abyste dali dovnitř nejprve tyto důležité kameny, jinak je tam už nedáte nikdy.“

Tedy dnes večer nebo ráno, když budete přemýšlet o tomto krátkém příběhu, zeptejte se sami sebe: Co je těmi „velkými kameny“ v mém životě?

A pak je dejte do své sklenice jako první.

Viera Váľková, ZIP říjen 2000

Chceš být křesťanem?

Chceš být Božím dítětem, znovuzrozeným člověkem, nebo se chceš o tom něco dovědět? Tak si přečti následující řádky.

V běžném životě si uvědomujeme, že chceme-li něco od nějaké instituce (např. úřadu či banky) získat, musíme splnit určitá kritéria. Podobně je to i ve vztahu k Bohu. Ne člověk, ale Bůh určuje podmínky, jak se stát jeho dítětem. Mnoho lidí si myslí, že nezáleží na tom, jakou cestou jdeme, hlavně, že nakonec přijdeme k Bohu. To je velký omyl. Na světě možná platí, že všechny cesty vedou do Říma, ale k Bohu je jen jedna cesta. Pán Ježíš Kristus - Boží Syn říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřijde k otci (k Bohu) než skrze mne! Proč to brát vážně? Použij malý příklad ze života: Nebudete-li věřit, že vám pojišťovna pomůže v případě pojistné události (povodeň, požár apod.) nebudete asi pojišťovnu hledat. To ale nic nemění na tom, že pojišťovna existuje a ani to nic nemění na zárukách a výhodách, které poskytne těm, kdo se na ni obrátí. Takže - kdo nechce připustit Boží existenci, ten k němu prostě nepřijde, ale to nic nemění na Boží existenci a na jeho zájmu o člověka. A je vlastně opravdu možné, aby Bůh neexistoval??

Jak se tedy stát opravdovým Božím dítětem?

1. Musíš uznat, že je Bůh a že je Stvořitelem všeho - tedy i člověka.
2. Musíš přiznat, že jsi hříšník, protože všichni lidé zhřešili, a proto nemohou přijít k Bohu jen tak.
3. Musíš uznat, že Pán Ježíš Kristus je Boží Syn.
4. Musíš uznat, že Ježíš Kristus zemřel na golgotském kříži i za tvoje hříchy.
5. Musíš učinit pokání a prosit v modlitbě o odpuštění svých hříchů Pánem

Ježíšem Kristem. Je-li tato modlitba upřímná, Bůh sám tě svým duchem ujistí, že je ti odpuštěno a že ses stal Božím synem (dcerou). Dá ti radost a pokoj do tvého vědomí. To je skutečnost, kterou ti žádný člověk nemůže vsugerovat nebo ti ji potvrdit, a ani si ji nemůžeš vyvolat sám. Je to skutečnost, kterou člověk pochopí teprve tehdy, až ji sám prožije, pokud je k Bohu a k Ježíši skutečně upřímný. Zažiješ-li odpuštění hříchů, tedy znovuzrození a to, že ti to sám Bůh potvrdí, nebudou už ostatní body nadepsány slovem „musíš“.

6. Rád poděkujes Pánu Ježíši Kristu za odpuštění hříchů.
7. S radostí veřejně vyznáš ve společenství věřících, že Ježíš Kristus ti odpustil hříchy, že ses stal Božím dítětem a máš jistotu spasení.
8. Rád budeš pobývat ve společenství se znovuzrozenými lidmi.
9. S radostí se budeš věnovat vzdělávací čtením Písma svatého - Bible.
10. Necháš-li se vést Božím Duchem, zatoužíš být pokřtěn.

Závěrem: Jak vidíš, je to skutečně jednoduché. Nikdo z lidí nemá čím Boha obdarovat, aby si od něj něco zasloužil. Ani ty mu nemáš co dát, jen svoje hříchy. Bůh chce ale obdarovat tebe a mnohé další lidi. Přijmeš od Boha odpuštění hříchů, věčný život a necháš se obohatit jeho požehnáním? Dar je možné jen přijmout nebo odmítnout. Třetí cesta opravdu neexistuje.

Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení i život, kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdo je živ a věří ve mne, neumře na věky“ (J 11,25.26).

Za Křesťanský sbor v Novém Přerově
Alois Filip

V októbri už pomaly je všetka úroda, ako sa hovorí, „v suchu“. Ovocie, obilniny i okopaniny. Pod strechou je už aj kukurica, zemiaky a cukrová repa. Na stole sú posledné strapce z tohoročnej úrody hrozna.

ZBER ÚRODY

Akosi nás to všetko navádza k myšlienkam, že aj z nášho života raz bude nebeský Hospodár čakať úrodu. Opýta sa nás, ako sme využili čas jari i leta. Bude sa nás pýtať, ako sme siali a sadili, jednoducho nám predloží akési záverečné účty, nastane záverečné účtovanie.

Najmä starší a chorí ľudia vidia v nastupujúcej jeseni a v čase definitívneho zberu ročnej úrody svoj vlastný záver žitia na tejto zemi. Je to tak - úroda sa čaká od robotníka, upratovačky, i od doktora vied. Roky pre nikoho nestoja, čas jesene a zberu úrody príde tak či tak. Bilancovanie našich životov možno najlepšie vyjadriť úvahou z knihy kníh - Biblie na tému sejba a žatva. Pozrime sa aspoň na niektoré závery tejto témy, čo bude zároveň aj akýmsi zhrnutím úvahy nad zberom úrody.

Autor 12 žalmu v 5. a 6. verši píše: *Tí, čo rozsievajú so slzami, budú žať s plesaním. S plačom vychádza ten, čo rozsieva semeno, s plesaním sa však vráti a donesie snopy.* Koľko sa len toho v našom krátkom pobyte na tejto zemi naplačeme! Hneď pri narodení dieťa prenikavo plače. Tí okolo neho sa radujú, že sa narodil človek. Ktosí slávny však povedal: „Ži tak, aby keď budeš z tejto zeme odchádzať, všetci okolo za tebou plakali a ty aby si sa radoval v nebi.“ Nuž stojí to za zamyslenie sa nad sejbou v slzách a žatvou s plesaním. Najkrajšie siatie v slzách však býva, keď človek

spozná svoj beznádejný stav v hriechoch a vráti sa k Bohu skrze Pána Ježiša Krista. Keď prichádza k novému narodeniu sa pre nebeské kráľovstvo. To býva plaču a náreku! Najprv nad svojimi hriechami a potom prichádza plač radosti nad odpustením. Každému odporúčame takúto sejbu a žatvu zároveň. Aj potom v živote kresťana prídu slzy sklamaní, bolesti, strát, no podchvíľou prichádza aj donáška snopov plesania a radosti. Pán Boh dáva svojmu dieťaťu do srdca novú a novú radosť a pokoj. A čo potom ešte len na konci púte, v nebeskej vlasti! To bude radosti a plesania, ktoré sa nikdy neskončí. Tam bude z našich rias zotretá aj každá slza.

V knihe Prísloví v 22. kapitole a v ôsmom verši čítame o sejbe nepravosti a žatve skazy. Okolo nás je nespočetne veľa nepravých, falošných hodnôt. Každú chvíľu obrazne sejeme nejaké nepravé semená nepravé radosti a potešenia, napríklad čosi také, ako je alkohol, či nikotín a naraz len prichádza úroda skazy tela, duše i ducha. Vidíme skazené životy jednotlivcov, rodín i celých národov. Tie pravé hodnoty sú iba pri Kristovi Ježišovi, našom Pánovi. Kto rozsieva Jeho semeno radosti a pozhňania, ten isto bude raz plesať nad úrodou nehybných krás.

Prorok Hozeáš píše o siatí vetra a žatí víchrice. V jeseni býva dosť vetristo, aj keď víchrice skôr patria letu. V našom živote býva jedno i druhé kedykoľvek. Ľudia vedia najmä svojimi neuváženými slovami rozsievať vietor. Začína sa to obyčajne vánkom - čosi sa o komsi šepce, potom sú z toho

ohováračky, rozmazávanie po novinách a naraz je tu víchrica - súdy a lamentácie. Nie sú to aj naše vlastné skúsenosti? Zamyslime sa, koľko toho vetra denne narozsievame. Keď už zúri víchor, obyčajne je neskoro plakať nad sejbou vetra. Našťastie aj tu prichádza Pán a prikazuje víchrici: Prestaň - umlkní! Vďaka Bohu za úrodu pokoja, ktorú On sám dáva namiesto víchrice do našich srdca a myslí.

Apoštol Pavol v liste do Galácie píše o sebe vo svoje telo a o žatve, úrode porušenia. Koľkí z nás tu naozaj žijú iba pre

svoje telo! Obliekajú ho, krmia, investujú doňho tisíce. Naraz príde smrť a stačí aj malá urna na popol z neho. Pán Ježiš často vyzýva, aby sme uprednostňovali ducha pred telom. Vyzýva, aby sme sa obrátili k Nemu a nepoznali tak úrodu, akou je večné porušenie, večná záhuba duše. Naše telo má byť chrámom Svätého Ducha a potom budeme zriať aj úrodu večnej slávy.

Je tu čas zberu aj tej našej úrody. Ako sme siali, tak budeme i žať. Kiež by to bol zber tej najlepšej, nebeskej úrody.
Ján Kučera

SVEDECTVO

Pochádzam z rodiny, kde sa o Bohu nikdy nič nehovorilo. O Pánovi Ježišovi som prvýkrát počula od mojej babičky, ku ktorej som veľmi rada chodievala na prázdniny. Každý večer nám na dobrú noc namiesto rozprávky čítavala a rozprávala príbehy z Biblie. Ale ja som to považovala za skutočnú rozprávku.

Keď som mala asi 10 rokov, babička ma zobrala do Kresťanského zboru v Nimnici. Počúvala som piesne, ktoré tam spievali a slovo, ktoré tam bolo hovorené, žiaľ, ničomu z toho som nerozumela. Počúvala som len ušami, nie srdcom. Ako čas plynul, išla som ešte pár krát do zhromaždenia veriacich ľudí, no stále ma Božie slovo, ktoré som tam počula, vôbec neoslovovalo.

V roku 1995 mi babička priniesla pozvánku na kresťanský pobyt v Súľove. Tak sme tam šli aj s bratom. Veľmi sa mi tam páčilo, lebo som videla značné rozdiely vo vzťahoch medzi ľuďmi tam a ľud-

mi doma, či v mojom okolí. Nedokázali sa pohádať, nenadávali si, všetko (či už dobré, alebo zlé) dokázali vyriešiť s veľkou láskou, ktorá pramenila z ich vnútra. Videla som, že oni majú niečo, čo ja nemám. Mali v srdci lásku Pána Ježiša a to som ja nevedela. Zdalo sa mi, akoby tvorili spolu kruh, do ktorého sa ja nemôžem dostať, lebo mi chýba to niečo, čo oni majú. Tak som si povedala, že aj ja budem taká dobrá na každého. Darilo sa mi to maximálne 2-3 hodiny a znova som upadla tam, kde som bola aj predtým.

O rok neskôr sme sa s bratom dostali na ďalší pobyt tiež v Súľove. Vtedy som už vedela, že títo ľudia majú v srdci lásku Pána Ježiša, a tak som aj ja chcela byť ako oni. Vedela som, že Pán Ježiš zomrel aj za moje hriechy, no stále sa v mojom srdci nič nedialo. Opäť a opäť sa to všetko opakovalo dookola. Po návrate domov som si povedala, že aj ja sa „obrátim“ a budem ako ostatní veriaci ľudia. Prišla som však na to, že to akosi nedokážem. Nevedela som, ako to mám urobiť. Chvíľu sa mi darilo robiť dobre, no v okamihu to všetko stroskotalo.

Od mojej babičky som dostala knižku „Ježiš náš osud“. Darovala mi ju so slovami, že kto sa po prečítaní tejto knižky neobrátí, nikdy viac sa neobrátí. Ja som tú knižku prečítala dvakrát a nič sa nestalo. Vtedy som prestala veriť, že ja sa budem môcť niekedy obrátiť. Volala som na Pána, aby sa mi dal poznať, aby som aj ja bola ako tí Jeho vyvolení, aby som nerobila už zle a aby som aj ja dostala to úžasné meno „dieťa Božie“.

Po viacerých rokoch som dostala pozvanie na pobyt do Jelky, ktorý bol v júli 2000. Tak som si povedala, že tam pôjdem. Hneď prvý večer bol zoznamovací. Brat M.V., ktorý viedol tento pobyt, navrhol, aby každý povedal svoje meno, vek, či patrí Pánovi, a ak áno, tak odkedy. Vtedy sa ma zmocnil strach, že čo ak budem jediná neobrátaná. Začala ma prenasledovať myšlienka, že si

vymyslím deň obrátenia. No svedomie mi nedovolilo klamať. Ved' som medzi veriacimi ľuďmi a klamať nemôžem. Tak prišiel rad na mňa - povedala som meno, vek a cez zuby trochu tichšie som vyslovila, že znovuzrodená nie som. Napadlo mi, že to možno nikto nebude počuť, no počuli to všetci. A tak zoznamovanie pokračovalo ďalej, až jeden chlapec povedal to isté, čo ja. Trochu som si vydýchla, že nie som sama, ale aj tak ma trápi, že som sa nemohla pochváliť Pánom, ako ostatní. Potom sme mali na oslavu Pánovu spievať pieseň „Ja mŕtvy bol som vo vinách“. Táto pieseň začala

hovoríť do môjho srdca. V nej sme spievali, že Pán Ježiš nás tak miloval, že sám seba za nás dal, On nevinný vzal na seba trest za naše viny, aby sme mohli byť slobodní a začať nový život s Bohom. Vtedy som si uvedomila, aká som hriešna a tiež, že Pán Ježiš - čistý a svätý Boží Syn - vzal to ťažké bremeno našich vín na seba a vyniesol ho až hore na golgotský kríž, kde preliat svoju drahú, čistú, svätú krv na našu záchranu. Po doznení piesne som sa postavila a vyznala pred všetkými, že Pán Ježiš zomrel aj za mňa a že aj ja Mu naveky patrí. Pán ihneď dal do môjho srdca istotu a ja som v tej chvíli vedela, že som zachránená a spasená, že mám večný

život, ktorý mi On vyzískal. Nastúpila som na cestu života, ktorou ma vedie Pán Ježiš a aj ja mám vo svojom srdci znamenie Jeho krvi, ktorá ma očistila od mojich hriechov.

Bola som zblúdilá ovca, ale Pán Ježiš - ten Dobrý Pastier ma našiel a nedal mi zahynúť.

Poznala som, že vo vlastnej sieti sme ako muchy v sieti pavučiny, sme ako plevy vetrom zmietané. Ale keď sa spoľahneme na Božiu moc, keď Jemu dovolíme, aby zmenil situáciu na svoje oslávenie, je tu dôvod pre nádej. On môže spôsobiť aj to, že veci, ktoré vyzerali ako porážka, nám poslúžia k dobrému. Ved': „Všetky veci slúžia na dobro tým, ktorí milujú Boha, ktorí sú povolani podľa Jeho predsavzatia“ (R 8,28).

„Všetky veci slúžia na dobro tým, ktorí milujú Boha, ktorí sú povolani podľa Jeho predsavzatia“
(R 8,28)

Ako žalmista v 23. Žalme vyznáva - aj potom, keď pôjdeme údolím smrti, nemusíme sa báť zlého. Môžeme si byť istí, že Dobrý Pastier nás neopustí. Jeho prút a Jeho palica nám dávajú dôveru a potešenie. A k Nemu sa pripájam i ja.

Drahý priateľ, svet ide v ústrety Božiemu spravodlivému súdu. A tu máme koráb Božej milosti, ktorá sa nám ponúka prostredníctvom Pána Ježiša Krista, ktorý prichádza z Božieho priestoru k nám do nášho biedneho sveta. Zomiera za nás na kríži. Keď Boh dovolil, aby Jeho Syn na kríži zomrel, je to také vykúpenie, ktoré môže zachrániť

aj najväčšieho hriešnika!!! Potom náš Pán vstal z mŕtvych. A On nás volá prostredníctvom svojho Svätého Ducha. Pán Ježiš je našim korábom. Vojdi do milosti Pána Ježiša Krista! Urob ten krok do Božieho pokoja! Vzdaj sa všetkého, čo ti prekáža! Povedz svojmu Vykupiteľovi: „Tu prichádza jeden veľký hriešnik!“ Polož všetky svoje hriechy pod Jeho kríž, ako som to urobila ja! Ver, že Jeho krv sa vyliala aj za teba! Povedz Mu: „Pane, odovzdávam Ti svoj život.“ To znamená vojsť do korábu.

Martina Drevenáková

Drahá milost

Laciná milost je smrteľný nepriateľ našej cirkve. V našom dnešnom zápase jde o drahú milost. **Laciná milost** znamená milost jako partiové zboží, jako výprodejové odpustění, lacinou útěchu a lacinou svátostí; milost jako nevyčerpatelnou zásobárnu cirkve, která se může rozhazovat lehkovážněma rukama bezmyšlenkovitě a bezmezně; je to milost bez ceny, bez nákladů.

Laciná milost znamená milost jako učení, jako princip, jako systém; znamená odpustění hříchů jako všeobecnou pravdu, znamená Boží lásku jako křesťanskou představu Boha. Stačí přitakat, a hřichy jsou odpustěny. Církev tohoto učení o milosti se tak stává ručitelkou této milosti. V takovéto církvi svět najde laciné přikrytí svých hříchů, kterých nelituje a už vůbec si nepřeje být od nich vysvobozen.

Laciná milost znamená ospravedlně-

ní hřichu a ne hříšníka. A protože milost přece koná všechno výlučně sama, může všechno zůstat při starém. Křesťan si tedy může žít stejně jako svět, může být ve všech věcech stejný a neodvážil by se přece - při kacířství blouznění! - vést pod milostí jiný život než pod hříchem. Laciná milost je kázání odpustění bez pokání, je to křesť bez sborové výchovy, je to Večeře Páně bez vyznání, je to rozhršení bez osobní zpovědi. Laciná milost je milost bez následování, milost bez kříže, milost bez živého Ježíše Krista, který se stal člověkem.

Drahá milost je poklad ukrytý v poli, kvůli němuž člověk jde a prodá všechno, co měl. Drahá milost je evangelium, které se stále znova musí hledat, dary, o které se musí prosit, dveře, na které se musí klepat. Je drahá, protože volá k následování, je to milost, protože volá k následování Ježíše Krista, je drahá,

protože člověka stojí život, je to milost, protože teprve ona dává člověku život; je drahá, protože brání hříchu, je milostí, protože ospravedlňuje hříšníka. Tato milost je drahá především proto, protože byla nesmírně drahá pro Boha, protože ho stála život jeho Syna - „draze jste koupeni“ - a protože pro nás nemůže být laciné

to, co je Bohu drahé. Milost je to především proto, že pro Boha to nebylo příliš drahé dát za náš život svého Syna, a že ho za nás dal. Drahá milost je Boží zjevení v těle. Drahá milost je milost jako svatost Boží, kterou je třeba chránit před světem, která nesmí být házena psům.“

Dietrich Bonhoeffer - „Následování“

HRA S MILOSTÍ

Na nebezpečí udělat lacinou milost z milosti, která je zdarma, poukázal již Dietrich Bonhoeffer. Způsoby, jak si z milostí zahrávat, se stávají rafinovanějšími a ofenzivnějšími. Místo toho, aby lidé přinejmenším alespoň potichoučku zůstávali ve svém hříchu skryti někde v koutku, naopak někteří „křesťané“ své postoje vytrubují a prohlašují je za Boží vedení a za jeho lásku k nám lidem. Přitom je fatální to, že nadčasové etické směrnice Bible se považují za už neodpovídající dnešní době a že jejich vznik se prohlašuje za podmíněný tehdejší kulturou.

Další variantou je zdůvodnění výjimečnosti případu, který vybočuje z rámce toho, co Písmo požaduje a tím je vlastně individuální výjimkou z pravidla platícího jinak pro všechny. „Bůh nám ale ukázal, že...“

Heslo „milost“ se stává kouzelným slůvkem, které opravňuje k žádanému zneužití Božích pokynů. Při tomto ospravedlňování jsou pak ti, kteří připomínají Boží přikázání, označováni za farizeje a jsou obviňováni ze zákonictví. Se zdůvodněním, že některé jiné hříchy jsou právě tak zlé jako ty, na které se poukazuje, je chyba relativizována a deklaruje se vel-

ká generální amnestie příslušných pochybení. Tragické je ovšem to, že tuto amnestii nevyhlašuje Bůh, ale jen lidé navzájem.

Je to velmi zlé, když se pak slova Bible překrucují a vykládají jednostranně. Je to velmi smutné, když najednou celé sbory mění blahovlně etická měřítká vůči hříšným činům ve jménu milujícího a milostivého Boha, který se zdánlivě už nepere za svá vlastní přikázání. Jen abychom někomu nešlápli na kuří oko a aby neopustil církev, když mu jeho falešný postoj nebude tolerován!

Skutečně proměňující milosti vždy předchází opravdové pokání. Člověk je Božím slovem usvědčen a lituje svých činů. Zaměřuje znovu svou důvěru i svou činnost na Boha. Přitom na tom nic nemění, jak často člověk pokání a milost zakouší, resp. musí zakoušet, jak často udělá znovu tutéž chybu; nezáleží na tom zda je to z donucení anebo zapřičiněno naší nedbalostí. Ano, je skutečností, že základem našeho smíření s Bohem i vzájemného smíření je milost, avšak platí přitom právě tak, že si tuto milost sami nemůžeme zajistit ani si je vydiskutovat. Protože i v tomto směru se Bůh pyšným protiví, ale pokorným, kteří se sklání před jeho slovem, dává milost.

Torsten Jäger. Die Botschaft 10/2000

OTÁZKY

MÁME JEDEN DRUHÉMU PROJEVOVAT ÚCTU?

Dnešní Otazník bude pojednávat o úctě. Rozjedeme jej pomocí otázky, kterou jsem si vypůjčil z článku z časopisu *Ze slov pravdy a lásky*: Má věřící poddaný říkat věřící královně: „Sestro královno,“ nebo: „Vaše Veličenstvo“?

Dovolte mi, abych vám ten článkuček trochu převyprávěl a něco k němu připojil. Článek otiskl František Jan Křesina v roce 1931. Jeho autorem je Frederick Butcher a odpovídá v něm na otázku: „Jak má věřící služebník neb věřící děvče oslovovati svého věřícího pána neb věřící paní?“ Butcher říká: „*Písmo učí, že služebníci mají pokládat, své pány za hodny veškeré úcty, aby Boží jméno nebylo tupeno. Ti, kdo mají věřící pány, ať je nemají v menší vážnosti proto, že jsou jejich bratry, nýbrž ať slouží tím raději, že ti, kteří mají užitek z jejich dobrého díla, jsou věřící a milovaní.*“ (1Tm 6,1-2) Butcher dále píše: „Věřící služebník má svého pána vždy ‚pane‘, věřící učedník svého mistra ‚panem mistrem‘ jmenovati. Věřící dívka má svou věřící paní též ‚paní N.N.‘ neb ‚milostivou paní‘ nazývati.“

Tento Butcherův názor vzbudil v některých čtenářích nelibost, proto se František Jan Křesina, redaktor časopisu, k tématu v témže ročníku ještě jednou vrací: „Lukáš ve svém evangeliu tituluje Theofila, patrně věřícího člověka ‚vznešeným Theofilem‘. Toto oslovení se užívalo při osobách ve vysokém postavení. V anglické Bibli čteme ‚most excellent‘, t.j. ‚vysoce vznešený‘ Theofile. To je správný překlad. I dnes se v některých zemích takové osoby oslovují: ‚Vaše Excellence.‘ I Pavel jej užívá ve Sk 26,25

a oslovuje svého soudce ‚vysoce vznešený Feste‘, i když tento jej pouze Pavlem nazývá.

Věřícím baronkám, hraběnkám, kněžnám byly vždy dávány patřičné tituly i věřícími dívkami a sluhy. Byla by to věru opovážlivost, kdyby věřící dívka oslovila věřící hraběnku třeba při hostině, kde by byli i její neobrácení příbuzní: ‚sestro‘, aneb kdyby jí začala ‚tykat‘!

Anglická královna Viktorie byla věřící. Jednou k ní přišel bratr Arnot, misionář, mluvil s ní a nakonec jí pravil: ‚Vaše královské Veličenstvo, doufám, že se shledáme u trůnu Beránkova?‘ Královna odpovídala: ‚Z milosti Boží a pro drahou krev Kristovu za mě prolitou, ano.‘ Byla ve skutečnosti jeho sestrou v Kristu, které i přes to vždy patřil titul: ‚Královské Veličenstvo‘, jak Angličané jsou zvyklí královnu oslovovat.

‚Komu čest, tomu čest.‘ (Ř 13,7). Na to nikdy nezapomeňme - i když to nevyhlíží ‚demokraticky!‘

Tolik ze starého časopisu. Možná si teď někdo říká, že se zabývám mrtvým tématem. Ale já si to nemyslím. Co mě totiž na těch člancích zaujalo, byl jasný důraz na to, že si i jako křesťané máme umět projevovat úctu. A to vidím dnes jako téma vysoce aktuální. Velmi často se v církvi setkáváme s chováním neurvalým, neuctivým, překračujícím meze slušného jednání, to vše jen proto, že jsme přeci ‚bratři‘.

Jak by se k sobě vlastně měli chovat sourozenci v Kristu? Apoštol Pavel nám sděluje: ‚*Láska ať je bez přetvářky. Oškivte si zlo, iněte k dobrému. Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházejte jeden druhého.*“ (Ř 12,9-10). Zkusme nad tím

zapřemýšlet. Láska ať je bez přetvářky. Zářivé úsměvy a okázalý zájem o druhého nemusí vůbec znamenat lásku. Někdy je možná lépe chovat se navenek zdrženlivěji, ale svůj vztah k druhému skutečně budovat. Není jednoduché milovat druhého člověka, i když je to křesťan. Pokud jsem se však zatím milovat nenaučil, neměl bych lásku předstírat. Tento stav by ale rozhodně neměl být trvalým. Křesťan se nikdy nesmí smířit se skutečností, že druhého člověka nemá rád. Vůbec nechápu, jak mohou existovat „křesťané“, kteří mají ve svém srdci mnoho let zášť vůči jiným křesťanům. U takového člověka mě občas napadá pochybnost o tom, kdo je vlastně jeho Pánem - Ježíš nebo Dábel?

Druhý Pavlův příkaz zní: „*Ošklivte si zlo, iněte k dobrému.*“ Mluvíme-li o vzájemných vztazích, musíme tento příkaz vždy vztáhnout na sebe. Jakoby Pavel říkal: „Ošklivte si každý sebemenší projev zla ve svém životě!“ Nehledejme zlo u druhých, ale u sebe. Ošklivme si zlo, které se nás snaží spoutat: pomluvy, nadávky, lži, podvody, zlozvyky, sobectví, lenost, lhostejnost, zabíjení času, nemravnost a oplzlé řeči i nevhodné televizní programy.

Lněte k dobrému, jak těžký pokyn! Vždyť my máme raději špatné zprávy, zlé řeči, aféry a skandály. Proto nás Boží slovo vybízí k jinému přístupu. Lněte k dobrému i ve vztazích, dobrořečte, povzbuzujte, přikrývejte slabosti bratří, buďte tolerantní a milosrdní. Tím jsme se dostali k vrcholu: „*Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházejte jeden druhého.*“ Milujte se vroucně, hluboce, jste údy je-

den druhého. Jeden druhého předcházejte v prokazování úcty! Vážím si bratra, sestry? Uvědomuji si, jakou má v Božích očích cenu? Je-li v Kristu, je Božím dítětem, je chrámem Ducha svatého, tvoří úd těla církve.

Úcta ve vztazích je nesmírně důležitá. Považuji ji např. za jeden z pilířů dobrého manželství. Mnohokrát jsem se ve svém životě setkal s názorem, podle něhož je normální, že se manželé hádají. Hluboce s tím nesouhlasím, není to normální. Jestliže přece svou manželku ctím a hluboce si jí jako matky svých dětí a jako mé největší pomoci vážím, nemohu se s ní hádat. Pokud máme na něco odlišný názor, mluvíme o tom, ale nehádáme se. Stejně žena, pokud uznává svého muže jako svou hlavu, pokud si ho váží a ctí jej, nemůže se s ním hádat. Vzájemná úcta v manželství je jedním z nejdůležitějších stavebních kamenů vztahu.

Úcta je ale na místě i ve vztahu rodičů a dětí. Jaksi samozřejmě se s ní počítá ze strany dětí k rodičům. Jsem ale přesvědčen, že i děti si zaslouží uctivé jednání za strany rodičů. Vždyť jsou rodičům od Boha svěřeny, aby je pro něho vychovali a připravili na samostatný život. Bůh do našich dětí vložil mnoho hodnot a kvalit, které my rodiče rozvíjíme a posilujeme. Dítě, jemuž rodiče prokazují úctu, roste do duševně zdravého člověka. Znamená to s dítětem jednat na úrovni, ne jako s nějakým hlupáčkem. Dítě si zaslouží pozornost, dítěti máme vysvětlovat své jednání. Pokud jej trestáme, nemělo by to být pro dítě pokořující. Důstojnost je vždy na místě, vždyť už to malé dítě je osobností, byť ne zcela rozvinutou.

V prokazování úcty předcházejte jeden druhého! Znamená to dávat druhému všemi způsoby najevo: vnímám tě jako někoho, kdo je pro mne důležitý. Vážím si tě jako člověka a bratra. Jsi pro mě partner k diskusi, zajímá mě, co si myslíš, uznávám tvůj nárok na vlastní názor, na svérázné chování i vyjadřování. Jsi osobnost a já to chci respektovat. Oceňuji tvé kvality a vše, co jsi dobrého vykonal. Ze tvých nedostatků nechci dělat hlavní problém. Chci ti sloužit a jsem ochoten přijmout službu i od tebe.

Nevím, asi by toho bylo víc. Stejně jako projevů neúcty je mnoho - a žel, tolik je známe i z církve! Neúcta se projevuje přezíravostí, umlčováním, arogancí a násilím. Neuctivé je prosazovat svou pravdu za každou cenu. Neuctivé je nenaslouchat, nezajímat se o druhého, vyjadřovat se o druhém pohrdavě či s despektem. Neúcta se často maskuje „bratrstvím“ a stává se tak jedním z nejohavnějších projevů křesťanského pokrytectví.

A tak si myslím, že věřící královnu klidně můžeme oslovovat: „Vaše Veličenstvo!“ Ale daleko důležitější pro mě je, abych s úctou oslovil i svou manželku a choval se pěkně ke svým dětem. Také je pro mě důležité, jak se budu chovat k bratřím, který se mě snaží na bratrské poradě zesměšnit či který proti mě kuje pikle. Jak se chovám k někomu, kdo je neomalovaný, nevzdělaný, neumí se chovat, je hrubý, hloupý či duševně zaostalý? Umím předcházet i tyto lidi v úctě k nim? Tyhle otázky už nedávám vám, ale sobě.

Petr Vadura

O NÁVŠTĚVĚ PAPEŽE V IZRAELI

Kolko mesiacov predtým sa o tom hovorilo, písalo, špekulovalo. Čo priniesie návšteva najvyššieho predstaviteľa katolíckej cirkvi v Izraeli? Palestínaci očakávali, že tento vplyvný svetový činiteľ podporí ich snahu o samostatný štát na území dnešného Izraela. Tiež očakávali, že sa pápež ospravedlní menom kresťanov za krivdy, ktoré moslimom kresťania v minulosti spáchali. Židia zase premýšľali, ako by ich mohol podporiť v otázke samostatnosti Jeruzalema, aby si na Chrámovom vrchu mohli postaviť svoj chrám. Mesiášski Židia mali nádej, že do povedomia ostatných Židov v Izraeli (a možno i po svete) sa dostane správa o Ježišovi z Nazareta, ktorý bol Židom, Mesiášom Izraela, ale zároveň i Spasiteľom sveta. Kresťania očakávali od tejto návštevy podporu svojich nárokov v Izraeli. Čo sa z toho splnilo?

Pápež Jan Pavel II. navštívil Izrael v marci 2000. Tak, ako sa mnoho špekulovalo pred touto návštevou, po nej všetko utíchlo. Nič prevratné sa nestalo. Skutočný mier medzi všetkými zložkami spoločnosti v Izraeli priniesie iba Pán Ježíš, aj keď pred ním budú takéto pokusy o zmierenie. Ešte príde zvláštny predstaviteľ európskych štátov do Jeruzalema, ktorý naoko mierovou zmluvou zaistí pokoj, možno aj súhlas s výstavbou chrámu. Ale aké bude jeho pravé poslanie a akú ohavnosť, ktorá vyvolá spustošenie, tu spôsobí, čítame v Písme. A Božie slovo sa naplní.

Ján Ostroľucký

PREČÍTALI SME ZA VÁS

„A dal do mojich úst novú pieseň“

Máte už v zbere „chváliacu skupinku“? Ak nie, tak celkom určite patríte medzi tých „konzervatívnych“, lebo „chváliace skupinky“ dnes „letia“, je to moderný trend doby. Tak sa chválenie stalo „módou“ a duševne a telesne vyžívanie sa v rytme modernej hudby chvál nepostrádateľným zážitkom, najmä pre našu mládež v obecnstve zboru. Do akej miery je toto „chválenie“ skutočným uctievaním nášho Pána, v ktorom by On mal záľubu, je otázne. Pritom si zástanci a propagátori „chvál“ myslia, že azda „objavili Ameriku“ a že priniesli do cirkvi dôraz na niečo, čo tu predtým vôbec nebolo...

Nemenej prekvapení budú „vynálezci“ moderných chvál, keď pozrú do spevníkov mládeže, v ktorých sme ako mládež, radujúca sa v Pánovi, spievali pred viac ako 30 rokmi. Spomínam si, s akou radosťou sme chválili Pána týmito piesňami nielen na svojich stretnutiach, ale zaznievali z našich srdc a úst po celý deň, pri práci, pri výletoch, pri „tajnom“ stanovaní, a rád si ich vypočul aj celý zbor na svojich zhromaždeniach. Boli to piesne spevné, melodické, zmysluplné, prameniace zo srdc očistených krvou Pána Ježiša...

Priala by som našej mládeži, ktorá svoje chvály tak propaguje a niekedy ostatným účastníkom zhromaždenia ich spievanie priam nanucuje (hoci sú mnohým melodicky aj rytmicky celkom cudzie), aby nespievali len pre pôžitok z rytmického pohybu a hlasitej hudby, čím sa usilujú dostať sa do určitej nálady a citovo sa „rozžeraviť“ (čo sa mylne po-

kladá za „oheň Svätého Ducha“), ale aby ich srdcia boli očisteným chrámom, v ktorom by ležala na oltári obeť ich celého života. Lebo len vtedy sa môže začať pravá pieseň na Pánovu oslavu (viď 2Pa 29,1-11.27), pieseň nielen úst, ale celého srdca a celého života, a to nielen v zhromaždení v „chváliacej skupinke“, ale všade a vždycky, nech svieta slnko, či nech zúri búrka. Len v takej chvále má náš Pán záľubu.

Z. Garajová v *Rozsávači* č. 8/2000, str. 122.

Pronásledování křesťanů v islámském světě

* Egypt

Egyptský soud odsoudil v polovině července koptického křesťana Sourial Gayed Isshaka na tři roky do vězení v pracovním táboře za urážku muslimského náboženství.

Během procesu povolal prokurátor několik muslimských svědků, kteří tvrdili, že 30. prosince minulého roku slyšeli koptického kupce Isshaka proklínat islám na ulicích křesťanské vesnice El-Košeh. Bylo to právě den před začátkem násilných střetů, při kterých přišlo o život 21 koptických křesťanů a jeden muslim. Kromě toho bylo v El-Košeh a blízkých vesnicích zničeno 260 koptických domů a řada obchodů.

Vy výčtu obžalob, které byly vydány asi deset týdnů po nepokojích, bylo 96 podezřelých ze spáchání vraždy a 37 obviněných z drancování, zháňství a násilnictví. Ačkoli většina z 38 koptických křesťanů byla na seznamu menších přestupků, byli všichni nekompromisně uvězněni. Avšak několik desítek uvězněných muslimů bylo místními vyšetřovateli propuštěno „pro nedostatek důkazů“.

* Maledivy

Pro křesťany z řad domorodého obyvatelstva není na rajských ostrovech Maledivy místa. Tamní prezident Maumoon Abdul Gayoom nedávno prohlásil, že jiné náboženství než islám nebude v tomto islámském státě povoleno.

Podle oficiálních údajů je 99,9 % z celkového počtu 256 000 obyvatel muslimského vyznání. Konverze ke křesťanství přináší značné potíže. V roce 1998 zatklly tamní úřady asi třicet křesťanů a nařídily jim nahlas opakovat muslimské modlitby a číst Korán. Devatenáct zahraničních křesťanů bylo za „podezřelé misijní aktivity“ ze země vypovězeno.

* Turecko

Mezinárodní společnost pro lidská práva (ISHR) vyzývá Turecko, aby ukončilo pronásledování křesťanské menšiny. ISHR apeluje na zemi, která usiluje o členství v Evropské unii, aby povolila výstavbu kostelů. V Turecku nevylo vydáno oficiální povolení ke stavbě kostela od roku 1923. V této zemi žije asi 110 tisíc křesťanů, což je méně než 0,2 % z tamní 64milionové populace. 99 % obyvatel jsou muslimové.

Převzato z *Hlasu mučedníků*, 4/2000.

S bázní a tresením spasení své konejte

(Filipenským 2,12)

Při vytržení této věty apoštola Pavla z listu sboru ve Filipis se může někdo domnívat, že o spasení se máme bát, abychom jej neztratili. Ti, kteří popírají věčnou jistotu spasení, s odvoláním na tento verš tvrdí, že spasení člověka je založeno na jeho přičinění a konání. Odvolávají se také na jiné biblické verše,

jako například na slova Pána Ježíše v evangeliu Matouše 24,13: „Ale kdož by setrval až do konce, ten spasen bude.“

Toto nepochopení biblické zprávy vychází z neznalosti toho, co Písmo pod pojmem „spasení“ rozumí. Předpokládejme, že čtenář nemá k dispozici biblický slovník ani konkordanci s udáním daného pojmu v řečtině. Může si však porovnat daný verš v několika českých nebo slovenských překladech Bible.

1. Uved'me si nejdříve verše, pojednávající o „spasení“, které se ukáže v budoucnosti.

„... kdo jste Boží mocí sřeženi skrze víru ke spasení připravenému, aby bylo zjeveno v posledním čase... zatímco docházíte cíle své víry, totiž spasení duší.“ (1Pt 1,5.9) „... aby jeho duch byl spasen v den Pána Ježíše.“ (1K 5,5)

V „posledním čase“, v „den Pána Ježíše“ - to znamená, když Pán Ježíš přijde pro svou církev, tehdy se „zjeví“ spasení člověka. Toto spasení je připraveno, je to cíl víry, ke kterému věřící člověk směřuje. Jaký je to cíl?

Hříšný člověk po přijetí evangelia nejdříve touží mít jistotu spasení, to znamená, kdyby zemřel, aby jeho duch a duše byla zachráněna od věčného odsouzení od Boží tváře, aby zjednodušeně řečeno - „přišel do nebe“. Tak se často ptáme těch, kterým vydáváme svědectví o Pánu Ježíši: »Věříš, že přijdeš do nebe?« Evangelium říká, že ten, kdo uvěří v Pána Ježíše jako ve svého Spasitele, je v tu chvíli znovuzrozen a spasen navěky. Bůh mu odpustil hříchy pro obět Pána Ježíše a jako pečeť spasení mu dal svatého Ducha. Ten tomu, kdo uvěřil, v srdci svědčí, že je Božím synem a že

jeho jméno je nyní zapsáno v nebesích. Patří do Boží rodiny. Nepřijde na soud za svůj život, ale již nyní přešel „ze smrti do života“. Toto spasení je Božím darem (Ef 2,8), člověk si jej nemůže zasloužit ani nijakým činem získat. Může jej pouze vírou přijmout a jako spasený člověk dále žít. To, že duch a duše po smrti člověka přijde k Bohu, se ukáže až pak, když bude vzkříšeno tělo člověka a „celý“ (duch, duše a tělo) bude s Pánem a vykoupnými navěky. Nyní jsme spasení vírou, pak toto spasení budeme „vidět“.

2. Výraz „spasení“ se však v Bibli používá i pro denní praktický život. Uvedme si překlady v nadpisu uvedeného verše Filipským 2,12:

- „... s bázní a chvěním uskutečňujte spasení svých duší“ (Nová Bible kralická).
- „... s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení“ (ekumenický).
- „... uskutečňujte s bázní a chvěním svou záchranu“ (v poznámce vysvobození). (M. Pavlík - dle Darbyho).
- „... s bázní a chvěním uvádějte ve skutečnost svou záchranu“ (Nová smlouva).

Všimli jsme si rozdílů v překladech?

a) Místo slova „třesení“ (Kraličti) všechny novější překlady mají „chvění“. Třesení nám připomíná něco záporného, třesu se zimou, strachem, třesu se před lékařským zákrokem atd. Chvění je jemnější výraz pro vrušení, které může být příjemné v rozkladném smyslu. Mladí lidé mohou prožívat chvění na své svatbě, při přejímání diplomu za ukončenou školu, pocit chvění při obdržení radostné nebo nečekané dobré zprávy atd. Existuje nebezpečí, že význam spasení vymezíme příliš negativně.

Ale život „spasěného člověka“ neprobíhá ve strachu a třesení před Bohem, ale v bázní a chvění, což je kladná stránka života.

b) Místo slova „spasení“ se v překladech vyskytuje slovo **záchrana** nebo vysvobození. Je to správné? Měli k tomu překladatelé oprávnění?

* Připomeňme si, co o „spasení“ řekl Pán Ježíš. V domě Zachea prohlásil: „Dnes do tohoto domu přišlo spasení“ (L 19,9). Jistě rozumíme, že nejde o „budoucí, věčné spasení“ v tom smyslu, jako jsme si o něm pověděli v prvním bodu. Krev Pána Ježíše ještě nebyla proleta a Jeho krev nemohla smýt Zacheovy hříchy. Co se v jeho domě stalo „dnes“? „Dnes“ se Zacheus nezměnil, nečinil pokání, protože již před tímto setkáním s Pánem Ježíšem změnil svůj život. Část majetku dává chudým a vrácí podvedeným čtyřnásobně to, v čem je podvedl. „Dnes“ do jeho domu osobně přišel Pán Ježíš, ten, který je „Jošua“, tj. „Jahve je spasení“. Simeon držel v náručí dítě Ježíše a řekl: „...mé oči spatřily tvé spasení“ (L 2,30). Pán Ježíš je Spasitel, který vešel do Zacheova domu. Spasení tedy znamená také společenství s Pánem. S bázní a chvěním udržujeme toto společenství s Pánem, protože satan usiluje o to, aby bylo přerušeno z různých důvodů na naší straně.

* V domě farizea Šimona v městečku Naim přistoupila plačící hříšná žena k Pánu Ježíši, slzami mu skrápěla nohy a vlasy své hlavy je utírala, dokonce mu líbala nohy a mazala je drahou masťou. Pán Ježíš jí řekl: „*Tvé hříchy jsou odpuštěny... Víra tvá tebe k spasení přivedla* (jiné překlady zachránila)“ (L 7,48.50). Co znamenalo pro tuto hříšnou ženu spasení? Odpuštění hříchů a s tím

spojen „pokoj“. Od této chvíle se změnil její život. Spasení znamená změnu života. Je to vysvobození nejen od viny a trestu za hříchy (L 7,50; 1K 1,18; 2K 2,15; Ef 2,5.8; 2Tm 1,9), ale také vysvobození od vlády hříchu (Ř 6,14; 8,2; 2K 3,18; Ga 2,19-20; F 1,19; 2,12-13; 2Te 2,13).

c) Třetím upřesněním slova apoštola Pavla ve F 2,12 je: **konání = uskutečňování**. Spasení umožňuje věřícímu žít novým způsobem, stále více umrtvovat skutky těla, vítězit nad hříchem v našem těle, vítězit nad satanským pokušením v nás a nad pokušením světa mimo nás.

Apoštol Pavel v listě Filipským uskutečňování spasení konkretizuje takto:

- *všechno dělejte bez reptání a pochybování (v. 14),*
- *abyste byli bezúhonní a bezelstní (v. 15),*
- *Boží děti bez vady uprostřed pokřiveného a zvráceného pokolení (v. 15),*
- *v němž záříte jako světla na světě (v. 15),*
- *pevně se držte slova života (v. 16).*

Nyní bychom si mohli číst z dalších listů Pavla, Jakuba, Petra, Jana, Judy o tom, že spasení znamená také podíl na Božím charakteru. Toto spasení nemáme zanedbávat (Žd 2,1) tím, že mnoho biblických veršů o tom, jak bychom měli žít známe, ale podle nich nežijeme. Můžeme se minout cíle, to znamená, žít nyní jako spasení lidé jenom pro sebe a své zájmy a vůbec nežít pro Pána. Tím však vyjádříme, že nemáme bázeň před Bohem, který je svatý a proto i my máme svatě žít. Nechvějeme se o čistotu života a přesto víme, že náš Bůh je také „*oheň spalující*“ (Žd 12,28-29). Apoštol Petr napsal: „*A poněvadž Otcem nazýváte toho, kterýž působí ve svých i chtění i skutečně činění podle přijímání osob soudí vedle skutků jednoho každého, viztež, abyste v bázní čas svého*

zde putování konali“ (1Pt 1,17). Bůh, který je naším nebeským Otcem, soudí své děti v životě na této zemi, a to podle skutků! Víme o těch verších apoštolských listů, kde je řeč o tom, že Bůh soudí svůj lid? Proto máme žít v bázní a s chvěním! Mnohé smutné věci v našich životech jsou následkem Božího soudu. Když budeme i na to myslet, z milosti Boží budeme skládat starého člověka s jeho zlými skutky a oblékat nového člověka, abychom chodili po šlépějích našeho Pána a oslavili našeho Otce v nebesích.

Frederick Butcher v knize Písemný odkaz (str. 339) k verši, nad kterým přemýšlíme, napsal:

»Filipenští, jako i jiní věřící, byli spaseni z milosti. Přijali spasení jako dar Boží; a nyní, když smrt ve vinách a hříších byla odstraněna a oni byli uvedeni v život, tak měli na cestě k nebesům s bázní a třesením odstraňovat všecko, co je narušovalo nebo co by je poskvřovalo - anebo co by tomu životu z Boha a jeho vzrůstu v nich bylo na překážku. Toto místo se tedy nevztahuje na spasení od věčného zahynutí. Praktický význam tohoto napomenutí byl také ten, že církev ve Filipis neměla spoléhat na některého přítomného nebo nepřítomného apoštola, i kdyby byl vždy hotov ke sloužení a pomoci.. Naopak: znajíc svoji vlastní zodpovědnost, měla sama se svými staršími a služebníky (biskupy a jáhny) udržovat mezi sebou pořádek... Každá církev (čili sbor) je Pánu za vše zodpovědná a má své spasení konat s bázní a třesením... A způsobila k tomu je,... poněvadž „*Bůh jest, kterýž působí ve svých i chtění i skutečně činění podle dobře libé vůle své*“ (F 2,13).

J. Ostrolucký

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Ostrava-Poruba

Přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.

Skutečných křesťanů není v České republice mnoho, a tak se řada bratrů a sester modlí za evangelizaci a za vznik nových sborů, aby další lidé mohli přijít k Pánu a mít své obecenství. Pojdte se teď na chvíli podívat na dílo Páně v této věci k nám - do Křesťanského sboru v Ostravě-Porubě.

Základ sboru tvoří křesťané, kteří se scházeli v Porubě od roku 1996, tehdy ještě pod hlavičkou sboru v Zábřehu, v bytě jedné sestry s tím, že jednou by z tohoto jádra mohl vzniknout samostatný sbor. Pravidelně se účastnilo asi 15 lidí, kteří kromě studia Bible a modlitebních setkání pořádali různé evangelizační akce, ankety, jezdili na společné pobyty apod. Po třech letech (v květnu 1999) se situace vyvinula tak, že ze skupinky mohl vzniknout sbor. Dnes, po prvním roce jeho existence, se s úžasem ohlížíme zpět, jak nás Pán vedl a jak nám žehnal.

Dlouho jsme se mohli setkávat jen díky obětavosti sestry Jarky Práškové u ní v obývacím pokoji, ale když už nás bylo kolem dvaceti, hledali jsme větší prostory. Jediný nájem, který jsme byli schopni zaplatit, byl v Domě duševního zdraví (v prostorách soukromé ambulanci psychiatrie) na dvě a půl hodiny každou neděli. Trpělivě jsme tam vždy donesli spoustu věcí (kytaru, zpěvníky, věci k Památce Páně, hračky pro děti.), přestavěli místnost, a po shromáždění zase vždy všechno odnesli a uklidili po sobě. Situace byla mnohdy kuriózní: přímo za domem byl fotbalový stadion a zápas byl každou druhou neděli právě v době shromáždění.

Hledali jsme tedy dál a souběžně jsme založili občanské sdružení a získali právní subjektivitu. Usilovně jsme se modlili za získání vhodnějších prostor. Když jsme přes bratra Meinolfa Mellwiga (německý misionář) dostali od jednoho německého sboru celé potřebné vybavení - od kuchyňské linky se vším nádobím, skládacích stolů, stovky židlí, až po kazatelnu a dokonce klavír, začali jsme se modlit za vlastní sborový dům. Uvědomovali jsme si, že sami nejsme schopni dát dohromady takovou finanční částku, která by stačila na jeho koupi. Věděli jsme však, že Pán Bůh od nás v této věci očekává oběti, proto jsme sami mezi sebou vyhlásili sbírku na jeho koupi. Úžasně nás to povzbudilo, když jsme zjistili, jakým způsobem se Bůh k tomuto počínání přiznal.

Náš Pán probudil v dalších křesťanech touhu nás podpořit. V listopadu, pouhého půl roku po vzniku sboru, jsme mohli koupit v ideálním místě menší dům, ale s velkou zahradou a možností budoucí přístavby. Ve volných chvílích a po všechny soboty jsme se pak proměnili v řemeslníky a za dalších pět měsíců jsme staré tmavé stavení proměnili na novotou zářící, sice nevelký, ale zcela funkční a zatím i prostorově vyhovující dům, dokonce se správcovským bytem v patře. Správcování bylo svěřeno mladé rodině Babušíkových, která se ze svého pohodlného třípokojového bytu přestěhovala ještě napul na staveniště s vědomím mnoha povinností okolo domu a sboru, ale i vůči lidem v okolí a podstatné ztráty vlastního soukromí.

Přesně po roce od vzniku sboru jsme mohli mít - díky Pánu - první shromáždění v tomto domě. Požádali jsme o přijetí do Křesťanských sborů.

Scházíme se teď pravidelně v několika studijních skupinkách a na modlitebním setkávání, pokračují evangelizace, pobyty apod. Potěšitelné je, že ke dvaceti dospělým (jde převážně o mladé rodiny) přibýly děti a také řady dospělých se rozšířily. Modlíme se za to, abychom se brzy do stávajícího sborového domu nevešli.

Chválíme našeho Pána, který nás stále vyučuje, povzbuzuje a na příběhu sborového domu nám znovu prakticky ukazuje, jak je ve všem bohatý a milostivý. I my jsme byli obohaceni jeho požehnáním. Věrně chceme s modlitbou plnit naše tři hlavní sborové cíle, které pro nás vyplývají z Božího slova:

- 1) oslavovat Boha,
- 2) zvěstovat evangelium,
- 3) vést lidi k životu na základě biblických křesťanských principů a morálních hodnot.

Velkou pozornost chceme věnovat hlavně lidem v Porubě a v okolí sboru. Modlíme se za ně a doufáme, že Pán otevře jejich mysl a připraví jejich srdce. Chce-li si použít právě nás, abychom jim posloužili, chceme být připraveni. Mnozí lidé z okolí si už povšimli čilého života kolem našeho sborového domu i výrazné proměny samotné budovy. Z její bílé fasády vítá příchozí verš z Jk 4,8: „Přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“ Modlete se s námi za Boží požehnání k šíření evangelia a růst církve v Ostravě-Porubě.

Nimnica

Pamiatka spravodlivého je na požehnanie... (Príslovie 10,7)

Milostivý Pán predivne riadi dni a roky našich životov. V Kresťanskom zbore v Nimnici z Jeho milosti sa 14. októbra 2000 dožíva brat **Štefan Útly** neuveriteľných 95 rokov. Tento mimoriadne

tichý, pokorný a verný nasledovník Pána Ježiša Krista „robil a robí“ priamo pred našimi zrakmi „priamu dráhu svojimi nohami“ (Žd 12,13). Slová „stíhajte pokoj a posvätenie“ (Žd 12,14) sú výstižnou charakteristikou jeho dlhého

a požehnaného života. Bol a zostáva vzorom v pravidelnosti návštevy zhromaždení Božieho ľudu. Pre veriacich v zbere je zvláštnou podporou a radosťou mať s ním spoločenstvo pri stole Pánovom, kde chváli Pána Ježiša Krista sviežimi modlitbami. Iste je táto čerstvosť daná tým, že denne si so svojou manželkou Boženou čítajú Bibliu, počúvajú vysielanie TWR a nahlas sa spoločne modlia. Nielen, že bratovi Pán dáva dožiť sa tohoto výnimočného jubilea, ale mu zachoval i milovanú manželku, s ktorou idú spoločnou cestou už viac ako 70 rokov. Ešte aj teraz bývajú spolu v rodinnom dome a sami sa o seba starajú.

Brat Štefan je jedným zo zakladateľov KZ v Nimnici. Pán si ho tu našiel ešte v roku 1937. Spomína si na to takto:

Pri ceste domov po skončení základnej vojenskej služby (niekedy v r. 1927), keď som pozoroval čarovný východ Slnka, prišla myšlienka: „Všetko toto je márnosť“. A tak som sa seba pýtal: „Čo je márnosť, tento východ Slnka? Moja vojenská služba...?“ Odpoveď mi v srdci znela: „To oboje.“ Na toto oslovenie som nemohol dlho zabudnúť. Neprišlo však nič viac. Život plynul ďalej. V rodnom kraji nebolo roboty, tak so išiel za životím do Čiech. Raz v noci som sa prebudil a do srdca prišiel zvuk: „Nemodliť si sa!“ Bola to aj pravda. Pomyslel som si: „Keby som vedel, že je čosi, tak by som sa aj modlil.“ Z rodičovského domu som vedel naspamäť modlitbu „Otče náš“. Tak som ju začal odriekavať. Keď som bol tak v štvrtom kole, prišiel na mňa veľký strach, že som si pod dekou až kolená musel držať, čo sa mi jedno o druhé klepali. Keď to povolilo, tak som si pomyslel: „Vidíš Štefan, všetkého veľa

škodí. Aj modlitby.“ A tak som sa ďalšie roky zasa nemodlil.

Pri návšteve rodnej obce sa ukázala možnosť pracovať na začínajúcej stavbe regulácie toku rieky Váh. Tak sme sa aj s rodinou usídlili opäť v Nimnici. Musím sa priznať, že som si najmä v nedeľu radšej pospal, než by som išiel s manželkou do kostola. Tá to niesla dosť ťažko, najmä aj preto, že ani obed som nepripravil, o ktorý ma požiadala, ale radšej som spal. Tak mi vytkla: „Keby si si aspoň niečo prečítal namiesto toho vylihovania.“ To sa ma dotklo. Tak som si našiel Nový zákon, ktorý mi rodičia darovali pri konfirmácii a začal so si odpoludnia i večer čítať. Ako som čítal o Alžbete, že nemluvná zaplesalo v jej živote (L 1,44), tak som aj vo svojom srdci cítil niečo nezvyčajné a príjemné. Mal som hneď iný názor a o svojom „prebudení“ som aj v okolí začal hovoriť. Písal sa rok 1937 a v susedstve sa domov vrátil obrátený mladý človek Ondrej Mikušec. Do ich domu sporadicky prichádzali bratia a on vtedy pozýval aj susedov, že si budú vykladať Bibliu. Tak som sa i ja na jednom takom zhromaždení „octnul“. Brat, už neviem jeho meno, hovoril príbeh o človekovi, ktorý išiel do hory ako pohan a z hory vyšiel ako kresťan. To sa ma dotklo. Večer, keď sa rodina uložila na odpočinok, som si zaumienil, že sa i ja budem modliť dovtedy, dokiaľ nespoznám Pána. Opäť prišiel na mňa dvakrát ten veľký strach, ako predtým v Čechách. V tom prišla myšlienka: „Vyznaj Pánovi svoje hriechy!“ Ako som len otvoril ústa a začal vyznávať, zdalo sa mi, že ma Pán nesie niekde preč. Boh ma hore vyniesol a spolu vzkriesil a spolu posadil v *ponebeských [oblastiach] v Kristu*

Ježišovi (Ef 2,6). To viem teraz, vtedy to bolo len niečo úžasné, takže si na to čerstvo spomínam i teraz, po 73 rokoch.

Brat sa hneď naradostený pripojil k vznikajúcemu hlúčku Božích detí. Koľko úžasných skúseností s milovaným Pánom Ježišom prežili odvtedy spolu s manželkou pri výchove 4 detí, zaobstaraní obživy, príbytku... ale i počas 35 rokov na dôchodku. Veď manželka Božena je už dlhé roky chorľavá a tak mnohokrát sa brat trpezlivo a s láskou venuje i domácným prácam.

My starší s láskou a vďakou spomíname na mnohé roky, keď v ich novom dome bývalo zhromaždenie. Kuchyňa i príľahlá izba bývala preplnená bratmi a sestrami i poslucháčmi z Nimnice i blízkeho okolia. Pre „cezoľných“ nechýbalo nikdy ani „občerstvenie“. Pri skromnom príjme pomocného robotníka to iste nebolo jednoduché. Pán však požehnal.

Záverom mi nedá nespomenúť, že všetky deti a mnohé z vnúčat prijali Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa. Ba čo viac, jedna krásna zaujímavosť - v zhromaždení sú často prítomní „muži“ štyroch generácií z tej istej rodiny. Tak Boh žehná pamiatku spravodlivého.

Iste vďaka patrí len Pánovi Ježišovi za to, že náš zbor pocítil prítomnosťou brata Štefana Útleho v našom strede. Bratovi chceme i touto cestou popriať ešte veľa vzácných skúseností s Jeho milovaným Pánom Ježišom a drahou manželkou v kruhu nielen svojej širokej rodiny ale i rodiny Božích detí... je to náš dedko Útly.

Za KZ v Nimnici Ján Číž

Kuchařovice u Znojma

11. května 2000 byl povolán do

nebeského domova svým Pánem a Spasitelem bratr **Karel PLÁČEK** ze

sboru v Kuchařovicích ve věku 83 let.

Narodil se jako třetí dítě v rodině zemědělce a sám pracoval také jako zemědělec. Pocházel z katolické rodiny

a byl takto také vychováván. Ne vždy souhlasil s učením, které mu bylo předkládáno. Po svatbě začal s manželkou hledat a zajímat se o novou cestu poznání Boha, neboť zjistili, že ne vše, co jim bylo hlášáno, je správné. Prosili Pána, aby jim pomohl k opravdovému poznání Boha a aby je ujistil, že jdou správnou cestou. Tuto cestu pak našli.

Stalo se, že bratr Karel vážně onemocněl rakovinou ledviny, která mu byla odňata a byl propuštěn domů ve špatném zdravotním stavu s tím, že již dlouho nebude žít. Boží vůle však byla jiná. Bratr Karel se z této nemoci uzdravil a své uzdravení vzal jako potvrzení toho, že jdou správnou cestou za poznáním Božího slova. Uvěřili i se svou dcerkou, dali se pokřtít. Otevřeli Pánu nejen své srdce, ale i svůj dům k tomu, aby v něm mohlo být shromáždění. To se stalo před 27 lety.

Přestože bratr Karel procházel mnoha nemocemi a bolestmi, nikdy neztrácel jistotu, že Pán Ježíš je stále s ním a že to, co přichází, je z jeho vůle. Jeho oblíbeným úslovím bylo: „Jak Pán dá, jen On ví, co je třeba“. Vždy se těšil do shromáždění, kam zval i ty, kdo pochybovali o jeho správnosti. Vždy s úsměvem vítal

všechny, zvláště bratry, kteří měli posloužit Slovem. Velice rád měl chvíle po shromáždění, kdy mohl s bratry vést debatu a dát si vysvětlit to, čemu nerozuměl a tím jsme se i my ostatní vzdělávali. Byl velice hloubavé povahy a než vynesl nějaký názor, dlouho o něm přemýšlel. Ale jeho slovo mělo váhu a bylo vždy podloženo slovem Bible. Byl pilířem našeho sboru a zejména mladým bratřím příkladem člověka, který vše vkládá do rukou Božích.

Ještě v únoru byl na čtvrtletním shromáždění v Dolních Dunajovicích, kde když se loučil s bratry, pronesl: „Buď se setkáme zde anebo jednou jistě u Pána v novém domově... jak Pán dá“. Nedlouho nato jej zchvátila nemoc a brzy poté odešel do vytouženého domova.

Spoluvykoupení z Kuchařovic

Vsetín

23. 10. 2000 ve večerních hodinách tiše dokončila svou pozemskou pouť naše milá sestra **Marie Jakešová** z Velkých Karlovic v pozhnaném věku 92 let.

V Pána Ježíše jako svého Spasitele uvěřila ve svých 35 letech. Od té doby byla neúnavným svědkem svého Pána. Nestyděla se za něj a nikomu

nezůstala dlužna svědectví o něm. Byla přímá a její otázky šly přímo ke svědomí lidí: „A jak je tomu s Vašimi hříchy?... Máte svůj vztah k Pánu Bohu vyrovnaný?“ To byly nejčastější otázky, které

kladla. S úsměvem podávala také evangelizační letáčky - její charakter se dá vyčíst už z následující historky, která se stala v autobuse, kde byla jedním pánem odmítnuta. S úsměvem prohlásila: „Promiňte, vy jste komunista? Ti to mají zakázané číst.“

V jejím domku v Lopušánkách, přímo pod Velkým Javorníkem pod hranicí se Slovenskem bydlela dlouhá léta sama se svou sestrou Rozálií. Zde je navštěvovали věřící z různých míst. Buď se věnovali turistice po horách, nebo sem chodívali na borůvky či na houby. Za to jsme oběma sestrám pomáhali se sušením sena nebo chystáním dříví.

Nejčastěji jsme sem ale chodívali na shromáždění. Jednou měsíčně bývalo po celá léta u Jakešů shromáždění, na které chodívali rádi věřící z okolí. Chodívali jsme často 10 km pěšky od nádraží až k nim. Dnes se divím, jak jsme se tam směstnali. A po shromáždění sestra vytáhla tahací harmoniku a hrála její oblíbené „pěsníčky“ o Pánu Ježíši. Noty neuměla, ale hrála pěkně. Jejich domek byl vždy otevřen pro hosty, člověk si tam připadal jako v Betánii. Sestra pravidelně dojížděla do Vsetína do shromáždění, a dokud byla trochu při síle, jezdila na mopedu. Taková obyčejná žena, stále nemocná, stále s barstkou na hlavě, přes kterou měla šátek, aby ji „neofouklo“. Dělávala metly a proutěné koše. A přitom tolika lidem dovedla přinést tu radostnou zvěst o spáse.

Na sklonku svého života byla hostem u milé rodiny Jindřicha Štece, kde o ni domácí láskyplně pečovali.

S naší milou sestrou Maríj jsme se rozloučili 28. října na hřbitově ve Velkých Karlovicích.

Spoluvykoupení ze Vsetína

YDAVATELSTVÍ A-ALEF INFORMUJE:

Na shromáždění starších bratří našich sborů v Ostravě ve dnech 9. až 11. listopadu bylo dohodnuto, že novým redaktorem časopisu Živé slovo je bratr **Ing. Jaromír Andryšek, Okrajová 3, 737 01 Český Těšín**. Všechny příspěvky do časopisu proto posílejte na tuto jeho adresu, nebo na adresu e-mailem: **ja.andrysek@volny.cz**. Současně bratři poděkovali Ing. Tomáši Palovi za jeho obětavou práci na tomto časopisu.

Protože výrobní náklady na Živé slovo stoupají podle inflace a od roku 1992 se jeho cena nezvýšila, jsme nuceni zvýšit cenu na 20 Kč, to znamená, předplatné na rok je **80 Kč (100 Sk)**.

V prosinci vycházejí dvě publikace:

Klíč k Tóře,

autorem je Ludwig Schneider.

Jak vykládají Židé Tóru, pět knih Mojžíšových? A jak rozuměli Tóře prvotní křesťané, kteří ještě byli Židé? Tóra byla biblickou základnou prvokřesťanů, než byl písemně zaznamenán Nový zákon. Ludwig Schneider používá myšlenky a prameny věhlasných rabinů a prvokřesťanů. Svět, po 2 000 let křesťanům zakrytý, je na stránkách této knihy znovu odhalený a poprvé obecně přibližovaný tak, aby tomu každý rozuměl. *Publikace má 176 stran A5, cena kolem 95 Kč.* Vydavatelem publikace je Misijní odbor KJ Praha.

Boj o Jerualém pokračuje

- výběr článků z časopisu *Nachrichten aus Israel*, který vydává Ludwig Schneider v Jeruzalémě a pak ze stejnojmenného časopisu, vydávaného Beth-Shalom ve Švýcarsku (redakce Volání uprostřed noci).

Články se týkají současné situace v Izraeli a přinášejí pravdivý a nezkrácený obraz o tom, co se tam vlastně děje. Články odpovídají také na otázku, zda probíhá příprava Góga z Magóga na boj v Izraeli (prorok Ezechiel 39), jak je to s výstavbou Třetího chrámu v Jeruzalémě apod. *Publikace bude mít kolem 50 stran A5 a cena asi 60 Kč.*

Zvolen

V životě člověka, rodin a společnosti sú určité obdobia, ktoré môžeme nazvať milníkmi, ku ktorým sa každý rád vracia v spomienkach. O čo viac Cirkev Pánova sa s bážňou a vďakou vracia k dobám minulým, ktoré boli ovlažením, povzbudením a novým rozhodnutím pre prácu na Pánovom diele, ako aj bližším spojením s Ním a jeho ľudom.

Príležitosťou k takému spomínaniu na minulé roky bolo aj pohrebné zhromaždenie 3. 10. 2000 vo Zvolene, ktorého sa zúčastnilo mnoho veriacich, blízkych, aj priateľov. Odišiel totiž k Pánovi brat **JOZEF AZOR**, ktorý pozemskú púť ukončil vo veku 81 rokov.

Svoj život odovzdal Pánovi Ježíšovi ako 22 ročný, a tak 59 rokov mohol Jemu slúžiť vo Zvolene a okolí. Bratia Ján Ostrolucký

a Milan Neklapiľ v službe Slovom na tomto zhromaždení pripomenuli, ako vďačne smieme spomínať na brata Azora, ktorý niesol ľuďom posolstvo evanjelia, stál pevne a nepohnutelne

(1K 15,58), slúžil Pánovým „ovečkám“ ako pastier, a „beh uloženého boja“ konal v trpezlivosti až do posledných chvíľ života. S manželkou Miriam, rodenou Pavlovičovou, vychovali troch synov a spoločne kráčali životom 56 rokov. Ďakujeme Pánovi za takýto príklad života viery, lásky a nádeje. pa

Poděbrady

V převážné většině jsou ve Zprávách ze sborů informace o těch, kteří nás přešli do nebeského domova, případně o životních jubileích bratří a sester. Je však celá řada jiných událostí, které stojí za to sdělit ostatním spoluvykoupeným. A je krásné, jsou-li to zprávy radostné. Jedna taková zpráva k nám přišla z Poděbrad. Zní takto:

Vždyť i Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svou duši jako výkupné za mnohé. Rádi bychom v tom našeho Pána Ježíše Krista následovali společně.

Do manželství vstoupíme
14. října 2000 ve 14 hodin
v modlitebně Církve bratrské v Pardubicích
Tomas Paulus, Jana Pinkasová
Naše budoucí společná adresa:
Tomas a Jana Paulusovi
Nám. Zachariáše z Hradce 64,
588 56 TELČ

S periodicitou našeho časopisu jsme jim nestihli včas pogratulovat. A tak tak chceme učinit aspoň dodatečně a popřát našim milým Paulusovým mnoho Boží milosti na společné cestě životem. Kéž Vám Pán pomůže Vaše předsevzetí uskutečnit.

Redakce

Vsetín

Mám k dispozici řadu německých knih s křesťanskou tematikou. Rád daruji. Pro zájemce zašlu seznam. Hlaste se v redakci tohoto časopisu.

Tomáš Pala, Vsetín

NOVINOVA ZASILKA

žive
SLOVO

Vydávajú Křesťanské sbory
ve vydavateľství A-Alef,
Bořivojová 29, 701 00 Ostrava,
které zajišťuje také administraci.
tel.: 069/355348, e-mail: alef@ova.inecnet.cz

Odpovědný redaktor:

ing. Tomáš Pala s redakční radou

Adresa redakce:

Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín.

tel. 0657/618 658

Obálka:

†Jaroslav Kapeč akad. malíř

Vychází čtyřikrát do roka.

Předplatné:

na celý rok 40,- Kč,

jednotlivé čísla 10,- Kč

Rozšiřuje administrace.

Příspěvky na časopis můžete poslat na účet:

Komerční banka Ostrava,

č.ú. 81006-761/0100

TLAČOVINY

Administrace pro Slovensko:

Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5,

915 01 Nové Mesto nad Váhom.

Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu „C“.

Předplatné je:

na celý rok 48,- Sk

jednotlivé čísla 12,- Sk.

Grafická úprava a tisk:

František Pavelka, Příbor

Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU

ZÁSIILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. -

Registrační číslo MK ČR 6480.

ISSN 1210-6526